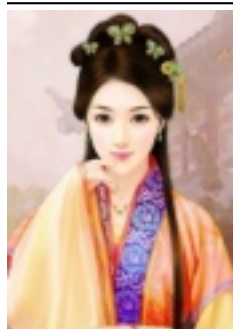

Hoàng Hậu Ác Độc

Contents

Hoàng Hậu Ác Độc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	23
13. Chương 13	26

Hoàng Hậu Ác Độc

Giới thiệu

Câu chuyện về cuộc sống của một con hồ ly luôn muốn mình tu luyện đắc đạo và trở thành tiên nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-ac-doc>

1. Chương 1

Tôi là một con hồ ly tu đạo. Nhưng từ trăm năm trước, sau khi biến thành hình người, việc tu luyện của tôi cũng chẳng có tiến bộ gì thêm.

Nói thật, tôi chẳng hứng thú gì với việc tu đạo. Tôi chỉ thích biến thành hình người, làm chuyện gì cũng tiện lợi hơn.

Ví dụ như, tôi thích nhất là nghiên cứu y thuật và độc thuật. Tôi thích nghiên cứu các loại độc dược, nhưng lại không thích các kịch độc làm người khác toi đời, mấy thứ đó thật đúng là chẳng có chút kỹ thuật gì. Tôi thích chế ra các loại độc dược có hiệu quả kỳ cục, phần lớn là không gây hại tới cơ thể, chỉ là hiệu quả có chút thú vị.

Không thích tu luyện, tôi thường xuyên xuống nhân gian đi dạo. Đôi khi lại hạ dược một vài tên đáng ghét, cũng là một loại thú vui.

Ngày nọ, không biết tại sao lại bị một đạo sĩ theo dõi, bị hấn đuổi giết chạy tới hoàng cung, cắt, tôi ghét cay ghét đắng mấy loại đạo sĩ giả đấng đấng này, không phải là cũng muốn Yêu Đan của tôi sao? Miệng lại đầy những thứ “hàng yêu trừ ma” gì gì đó. Ngục quân tử!

Tất cả những người tu đạo có gì khác nhau đâu? Tôi cũng không phải tu luyện tà đạo ăn thịt người gì, chuyện này chỉ thấy khí là biết liền, còn giả bộ hồ đồ gì?

Bảo sao những người tu đạo đều trốn trong rừng sâu, đóng cửa không ra, lòng người thật quá tham lam, cho dù là tu thành đạo sĩ hay hòa thượng cũng như nhau. Vậy mà cũng muốn tu thành chính quả.

Trốn được vào hoàng cung, đạo sĩ kia hình như cũng hơi e ngại, không đuổi theo vào. Tôi cũng thở phào được một hơi.

Mặc dù mấy đạo sĩ này đều nói hoàng cung là nơi tập trung long khí, yêu tinh quỷ quái không thể ở được. Chẳng qua là bọn họ cam chịu vậy thôi.

Từ trước tới nay, hoàng cung là nơi có nhiều long khí, nhưng cũng là nơi có nhiều thứ bẩn thỉu. Chỗ này nhiều người chết oan như vậy, nhiều người âm mưu tính kế như vậy, chẳng biết được có bao nhiêu oan hồn với oán khí, sao không chứa được một yêu tinh nho nhỏ như tôi chứ? Lại nói, yêu khí trên người tôi là chính khí nha!

Chẳng qua, trên người quý nhân trong cung đúng thật là có quý khí, yêu ma đều không tới gần họ được. Tôi chỉ là muốn trốn trong hoàng cung, cũng không tính bám trên thân người nào, tự nhiên sẽ chẳng sao...

Tôi trôi dạt trong hoàng cung, thấy có một đôi nam nữ trung niên đang uống rượu, liếc mắt đưa tình. Trên thân người đàn ông kia có rất nhiều long khí, vậy chắc là hoàng đế ở trần gian rồi. Nữ nhân kia lại chỉ là một con phượng hoàng giả, vậy chắc chẳng phải là hoàng hậu được sắc phong truy điệu gì. Nghe bọn họ kêu “Hoàng thượng” “Ái phi”, dính dính dán dán, nhìn một hồi, thật là mất mặt. Tôi liền đi tới chỗ khác dạo chơi.

Đi dạo một hồi, tới một cung điện kia, nữ nhân bên trong lại là Phượng Hoàng thật. Đây là hoàng hậu. Nhưng mặt nàng đầy lo lắng, ôm một đứa bé hơi thở mong manh, mấy ông già quỳ trên đất, lạy đi lạy lại “Xin hoàng hậu thứ tội, Thập Tam A ca đã không cách nào cứu chữa”.

Thì ra đứa trẻ kia là hoàng tử. Người ở trần gian này cũng thật nhẫn tâm, con trai mình thì sắp chết, còn có tâm trạng ôm phi tần vui đùa.

Hoàng hậu kia vung tay lên, đám ông già đó liền lui xuống. Tròng phòng lúc đó chỉ còn lại nàng và đứa bé, bỗng nhiên nàng bật khóc, khóc giống như một đứa trẻ.

Tôi tò mò tiến đến gần nàng, tính nhìn xem nước mắt Phượng hoàng với người thường có gì khác nhau không, có làm thuốc được không.

Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu nhìn tôi, lạnh lùng nói “Người là ai?”

Ảnh thân pháp của tôi mất hiệu lực rồi sao? A... trên tay tôi dính một giọt nước mắt của nàng, nên nàng có thể thấy tôi.

“Tôi có thể cứu con của hoàng hậu.”

Trong mắt nàng hiện lên vui mừng, ra lệnh “Cứu nó!”

“Tôi cứu tính mạng của nó, hoàng hậu có thể lấy gì để đổi?”

“Người muốn gì? Chỉ cần có thể, ta đồng ý hết.”

“Tôi muốn mạng của hoàng hậu, được không?” vốn muốn hỏi nàng vài món kỳ trân dị bảo, nhưng nếu nàng hào phóng như vậy, tôi muốn mượn quý khí của nàng để dùng.

Nàng chợt ngẩn ra, nhìn đứa con trong lòng, rồi nhìn tôi, sau một lúc lâu, trên mặt hiện lên kiên quyết “Ta còn một đứa con nữa, chỉ cần người có thể cho chúng sống bình an tới già, vậy thì lấy mạng của ta đi. Nhưng ta muốn nhìn người cứu nó, ngày mai ta sẽ gặp lại đứa con kia, ta mới rời đi.”

Bình an đến già, tôi tính toán, nhiều nhất cũng một trăm năm. Tôi ở đây có thể lấy độc để chơi, không phải bọn họ đã nói rồi sao? Chuyển thể cũng tính là một cách tu luyện. Mặc dù tôi không được tính là chuyển thể, cũng coi như là học cách cư xử...

Vì thế tôi gật đầu đồng ý...

Vốn dĩ tôi không thể nhập vào thân của quý nhân như hoàng hậu, nhưng chỉ cần nàng ta đồng ý thì không có vấn đề gì rồi. Quý khí trên người nàng có thể áp trụ yêu khí trên người tôi, làm cho đám đạo sĩ đang truy lùng tôi không tìm thấy. Cũng thật thú vị.

Ngày hôm sau, tôi trị bệnh cho đứa nhỏ, nàng cũng gặp đứa con kia của nàng, hồn phách của nàng liền rời khỏi, chuyển thể đầu thai. Tôi nhập vào người nàng, ra tay chỉnh lại trí nhớ của nàng.

Thì ra người hoàng đế ôm là Lệnh phi, ngay cả phượng ấn cũng trong tay ả. Khó trách chỉ là Phượng Hoàng giả.

Thì ra đứa nhỏ này bị bệnh nặng như vậy, là vì có người đẩy nó xuống ao. Đáng tiếc hoàng hậu không có chứng cứ, lại bị Lệnh phi cản ngược lại, làm cho hoàng đế mắng hoàng hậu một trận. Sau đó vẫn không quan tâm tới an nguy của con cái, chạy tới an ủi Lệnh phi.

Người ở trần gian này thật phức tạp, nhưng cũng thật thú vị. Cuộc sống về sau chắc sẽ vui lắm đây.

2. Chương 2

Tôi kiểm tra một chút, phát hiện ra trên người tôi và đứa nhỏ tên Vĩnh Cảnh kia đều có chút độc tố lắng tụ. Dù không tính chuyện rót xuống nước lần này thì tuổi thọ vẫn không dài.

Ngày hôm sau, lúc đứa con lớn nhất của hoàng hậu – Vĩnh Kỳ, tới thỉnh an, tôi cũng kiểm tra, trong thân thể nó cũng vậy. Cho nên nhìn nó có vẻ gầy yếu.

Không tính chuyện chữa khỏi độc trên thân bọn trẻ, tôi còn bỏ thêm vài thứ, làm cho thân thể bọn chúng cường tráng, càng thêm cao lớn. Tôi luôn thích những đứa trẻ ở trần gian, tâm tư bọn chúng thật thuần khiết, khí cũng rất sạch.

Lại nói tôi còn phải có trách nhiệm để bọn nhỏ bình an tới già, nếu đã kết chuyện nhân quả, thì phải hoàn thành thật tốt mới được, nếu không về sau tôi sẽ mang nhiều phiền toái. Cho dù bọn nhỏ chuyển thể vài lần, tôi đều phải trả xong nợ này mới có thể sống yên ổn.

Đêm qua, thăm tra mấy thái giám và cung nữ, tôi phát hiện trong cung này có một nửa là tai mắt của người khác, độc tố trên người Thập Nhị và Thập Tam, cũng là chuyện tốt của Lệnh phi...

Trong cung này, tôi không thể động vào thái hậu và hoàng đế, quý khí trên người bọn họ nặng hơn tôi. Hoàng tử thì tốt nhất cũng đừng động vào, ai biết được người nào trong bọn hần tương lai sẽ làm hoàng đế? Lỡ may trêu chọc vào người nào, tương lai hần làm hoàng đế, ông trời sẽ cho tôi vài đạo sấm sét, làm cho đứa bất tử như tôi cũng bị lột da. Nhưng những người khác thì phải tùy ý tôi thôi, ai bảo tôi là hoàng hậu cơ chứ?

Đương nhiên, trên cơ bản thì tôi là yêu tinh theo Chính Đạo, sẽ không giết người.

Ví dụ như những gian tế trong cung này, tôi sẽ cho dùng độc Đồng tâm, làm cho bọn hắn một lòng hướng về tôi.

Độc Đồng Tâm này là tôi dựa vào Đồng tâm cổ của người Miêu mà nghiên cứu chế thành, hiệu quả thì không bằng Đồng tâm cổ, nó chỉ có tác dụng trong vài năm, nhưng nó vẫn có chỗ tốt, có thể sử dụng với nhiều người, về phương diện số người này thì không có hạn chế, dùng để khống chế những người hầu hai lòng này thì không sai chỗ nào được.

Huống chi, nó không tổn hại cơ thể, mà hiệu dụng chỉ năm năm, nhiều đó với tôi cũng đủ. Nếu năm năm sau tôi vẫn không dùng được những người này, vậy hạ thêm một lần nữa là được rồi.

Sau khi Tiểu Thập Tam hết bệnh, nơi này của tôi lại bắt đầu có phi tần thỉnh an, dù sao cũng phải thỉnh an với hoàng thái hậu. Ai ngờ, ngay ngày đầu tiên, Lệnh phi đã ra oai với tôi, sai tâm phúc của ả là Tịch Mai tới báo với tôi, nói Lệnh phi thân thể không khỏe.

Tôi khoát tay, nói một tiếng đã biết, dẫn chúng phi tới chỗ hoàng thái hậu thỉnh an.

Tôi cũng tiện tay hạ độc đồng tâm trên người Tịch Mai này. Ai biết được ngày nào đó có thể sử dụng năng lực của ta thì sao? Về sau, tuân theo lý luận này, biến tất cả nô tài trong cung thành người của tôi, người nào đi ngang qua tôi, tôi đều tiện tay hạ. Nhiều người một nhà thật là tốt.

Sau khi Hoàng đế hạ triều lại chạy tới chỗ tôi ồn ào, nói tôi không hiền từ không đức hạnh, Lệnh Phi đã bị bệnh còn châm chọc khiêu khích. Nói tôi tính tình không tốt, thích đồ kị, không nhận được khi thấy người khác được sủng ái. Nói Lệnh phi dịu dàng biết lý lẽ, vẫn nói tốt cho tôi trước mặt hắn, bảo tôi học tập Lệnh Phi.

Chọc tức tôi hả?! Tôi chưa từng có nhiều uất khí như vậy đâu nhé. Lệnh tiểu nhân kia, màn kịch hạ độc lúc trước tôi còn chưa tính, bây giờ còn nói vậy sau lưng tôi?!

Hừ, ả xong đời....

Trở về, tôi sai Tịch Mai nhân cơ hội hạ Hỏa độc.

Ngày hôm sau, Lệnh phi thực sự bị bệnh, cổ họng sưng to, khoang miệng loét, khóe miệng tróc da, trên mặt mọc mụn đậu, chân răng bị sưng to, táo bón, buổi tối mất ngủ.

Phương thuốc hạ sốt chỉ có thể giải quyết mặt ngoài của vấn đề, giống như khóe miệng bị tróc da và mụn đậu trên mặt, bí được tôi nghiên cứu ra sao có thể để người thường giải được chứ?

Hừ, Lệnh phi, người chịu tội đi thôi.

Tôi không cần mạng của ả, nhưng tôi muốn ả về sau ăn cơm không ngon, đi ngủ ngủ không được, còn sống thì phải chịu tội.

Xì, bản thân tôi nghĩ tới đã buồn cười. Hoàng đế kia không phải là thích hôn hít với ả sao? Lúc này sao không bắt chấp mà thân thiết đi!

3. Chương 3

Lệnh Phi kia cũng là một nhân vật lợi hại, buổi tối không ngủ vẫn chịu được, mỗi ngày phải uống thuốc hạ sốt vẫn chịu được, miệng khó chịu vẫn chịu được, vẫn trưng ra một khuôn mặt tươi cười để lấy lòng Hoàng đế.

Nhìn ả có thể chịu đựng như thế, tôi cũng chẳng làm khó ả thêm. Dù sao mỗi ngày ả đều khó chịu tới bốc lửa, căn bản cũng không rồi rã đến chỗ tôi làm phiền. Ngay cả Hoàng đế kia cũng không buồn tìm tôi gây sự.

Cứ thế, hoàng đế bắt đầu quyền luyện ở chỗ các phi tần khác, chắc là hấn thích ôm nữ nhân mà ngủ.

Tóm lại, tình thế độc tôn của Lệnh phi đã không còn, dù Lệnh phi có làm nũng lấy lòng hấn như thế nào, cũng không thể trở lại vị thế ban đầu.

Hoàng đế cũng chẳng thêm vì ả mà để bản thân chịu thiệt.

Nơi này của tôi cũng lần đầu tiên được thị tẩm sau mười năm. Mị thuật ngày trước tôi học ở Hồ tộc cuối cùng cũng có đất dụng võ. Sắc mặt hoàng đế đối với tôi cũng dễ chịu đi nhiều.

Sau đó không lâu, một ngày nọ, tiểu Thập Nhị trở về, trên người bẩn thỉu dơ dáy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không vui vẻ. Tôi hỏi nó làm sao vậy, nó không thêm nói.

Về sau, tôi hỏi tiểu thái giám bên cạnh nó, mới biết được nó và tên Ngự tiền thị vệ Phúc Nhĩ Khang (ặc!! quen ko???? @_@) đánh nhau một phen, nó bị té.

Phúc Nhĩ Khang kia thấy hoàng tử cũng không có ý hành lễ, chắc là khi dễ Tiểu Thập Nhị nhỏ tuổi, chỉ chấp tay nói một tiếng thật có lỗi. Sau đó, ngay cả vẻ mặt cũng giống như khinh thường nói chuyện.

Sau đó, hoàng đế đến, Phúc Nhĩ Khang kia liền thao thao bất tuyệt, không biết hấn quần quýt thế nào, làm cho hoàng đế vô cùng vui vẻ, cuối cùng Hoàng đế lại còn mắng ngược lại Tiểu Thập Nhị, nói té một cái thì có sao, nó quá so đo nhỏ mọn, không có khí khái nam tử.

Tôi không khỏi bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ hoàng hậu này ăn trộm con sao? Tiểu Thập Nhị và tiểu Thập Tam này không phải con hoàng đế sao? Nhưng trên thân bọn nó đều có long khí, không thể nào là giả được.

Tâm tư của loài người cũng thật kỳ cục. Không che chở con ruột của mình thì thôi, còn bệnh vực người hầu. Chẳng lẽ Phúc Nhĩ Khang kia là con riêng của Hoàng đế? Nhưng mà trên người hấn không có quý khí. A ... , đúng rồi, nghe nói ở trần gian còn có cái ham mê đoạn tụ gì gì đó, chẳng lẽ Phúc Nhĩ Khang là “người kia” của hoàng đế?

Tôi không thể chọc vào Hoàng đế thôi, nhưng người khác thì đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua được. Tên Phúc Nhĩ Khang kia dám khi dễ con tôi, hấn phải trả giá thật đắt!

Không phải hấn là một tên chuyên xu nịnh vuốt mông ngựa sao? Tôi sai một cung nữ cầm một cái khăn tay có chữ độc cà lăm, cố ý rũ trước mặt Phúc Nhĩ Khang. Theo lời nàng ta nói thì lúc tên Phúc Nhĩ Khang kia nhật xong trả lại cho nàng ta, vẫn còn bộ dáng phong lưu đa tình, thật đúng là đồ đa tình lẳng lơ.

Độc cà lăm đó cũng là một loại độc do tôi sáng chế, giống như tên của nó, dính vào nó sẽ cà lăm.

Ăn nói dễ nghe? Chúng ta cũng xem xem gã hoàng đế thích xu nịnh kia còn kiên nhẫn nghe người nói không. Ngay cả nếu như hấn là tình nhân của hoàng đế, tôi cũng chờ coi hoàng đế có thể thích hấn bao lâu.

4. Chương 4

Quả nhiên, gã Hoàng đế ấy không phải là người kiên nhẫn.

Không lâu sau, Hoàng đế không chịu nổi một Phúc Nhĩ Khang lấp bắp, bèn cất chức ngự tiền thị vệ của hấn. Nhưng Hoàng đế cũng không đuổi cùng giết tận, không đuổi hấn về nhà, chỉ giáng chức làm thủ vệ. Lúc ấy, tôi cảm thấy gã Hoàng đế ấy chắc là vẫn nhớ tình xưa cũ, nên vẫn nghĩ tới tình nhân cũ. Về sau, tôi biết được thì ra Phúc Nhĩ Khang là thân thích nên mới được đối xử đặc biệt như vậy.

Hoàng đế nói : “Phúc Nhĩ Khang nói chuyện bất nhã, nhưng võ công vẫn lợi hại. Không nói mà canh cửa thì chắc cũng được.”

Phá hủy niềm vui của tôi, đáng đời, ai bảo người khi dễ con ta!

Phúc Nhĩ Khang ngày xưa được Hoàng đế trọng dụng, là đối tượng hàng đầu để mấy nhà thượng lưu trong kinh chọn thông gia. Bây giờ thì thảm rồi, cà lăm, ngay cả con dâu cũng khó cưới.

Người trong Phúc gia cũng vô cùng u sầu, đang yên đang lành sao lại cà lăm? Tìm không ít đại phu, còn thỉnh đạo sĩ Tát Mãn gì đó tới trừ tà, trị không hết, nói là Phúc Nhĩ Khang chỉ là do bị hoảng sợ mới trở nên như vậy. Đây là tâm bệnh, thuốc than chữa không được.

Vốn đang vô sự, nhưng việc thỉnh đạo sĩ trừ tà làm phá hủy hình tượng. Vì vậy có người đồn thổi là Phúc Nhĩ Khang bị quỷ dọa, lại đồn là hắn làm việc trái lương tâm, mới bị quỷ phá. Cũng có người nói là do hắn biết được chuyện không nên biết trong cung, không dám làm chứng mắt Hoàng đế, vì vậy mới giả bộ cà lăm...

Độc Cà lăm này của tôi người bình thường không giải được, mặc dù là có hạn dùng, nhưng Phúc Nhĩ Khang phải hưởng thụ hai mươi năm Cà Lăm mới có thể trở lại bình thường. Không biết lúc đó hắn còn có thể nói chuyện bình thường không nữa.

Bây giờ Hoàng đế chỉ thích tới Khôn Ninh cung này của tôi, tôi nghĩ nguyên nhân chắc là do mị thuật kia. Tôi cũng muốn sinh vài đứa con, chuyện đó cũng là một loại trải nghiệm, đáng tiếc là tôi không có bầu được, tôi thấy chắc là do trên thân tôi có yêu khí.

Tôi cũng hết hy vọng, thật tâm yêu mến Thập Nhị và Thập Tam, không chỉ coi bọn nó là trách nhiệm một trăm năm của mình nữa.

Đến chỗ để các mệnh phụ hằng ngày thỉnh an, đường nữ Lan Hinh của tôi cũng từ Thục vương phủ hồi cung mà đến. Chỉ là mặt xanh trắng, giống như bị hoảng sợ và uất ức, đây là lần đầu tiên tôi thấy nàng ta.

Nếu đã là đường nữ của tôi, chắc chắn tôi muốn hỏi nàng có chuyện gì xảy ra, nàng bắt đầu nức nở không nói, sau đó, ma ma của nàng mới nói với tôi chuyện “Chồn bạc báo ân”, Lan Hinh cũng chỉ đứng bên gạt lệ.

Tôi vừa nghe nói thấy trên trần gian này có đồng tộc của mình, bắt đầu cảm thấy hứng thú. Nhưng đồng tộc kia của tôi thật là chẳng có tiền đồ! Sao lại tóm lấy rồi thả? Con người không phải hay dùng kỹ thuật “lạt mềm buộc chặt”, vậy mà nàng ta còn bị lừa, lại còn ngu xuẩn như vậy, để cho mọi người xung quanh đều biết nàng là hồ ly. Tôi nghĩ bụng phải dạy dỗ lại nàng ta mới được.

Lan Hinh bị đuổi, phải ở trong cung, buổi tối, tôi chạy tới Thục Vương Phủ, tìm một lúc lâu vẫn chẳng thấy chút yêu khí nào. Sau đó, nghe thấy một nữ nhân đang hát, một nam nhân si ngốc nhìn ả, kêu “Ngâm Sương” gì gì đó.

Bạch Ngâm Sương kia không phải hồ ly tinh nha! Rành rành chỉ là một nữ nhân tầm thường thôi, vậy mà dám mượn tên tuổi tộc họ của tôi.

Tôi bực bội, nhớ tới ma ma nói ả đặc biệt thích khóc, nước mắt chính là vũ khí, mới khóc đã làm cho người khác nghĩ rằng Lan Hinh bắt nạt ả, nên thuận tay hạ lệ độc cho ả. Bệnh trạng là mắt không thể chảy nước, muốn khóc cũng chỉ có thể gào khan, chảy không được nước mắt. Nếu ả không phải đồng tộc của tôi, lại bắt nạt đường nữ của tôi, đương nhiên là tôi muốn xử lý ả rồi.

Còn thêm chuyện ả dám để người khác nghĩ ả là hồ ly tinh báo ân, không phải là vì ả có một gương mặt trái xoan nhọn hoắt sao? Tôi lại hạ nhục độc, làm cho mặt ả dài thêm ra. Sau này dù trên người ốm đến chỉ còn xương cốt, thịt trên mặt cũng không tiêu được. Về sau cho dù mọi người có đoán ả là heo tinh cũng không cách nào liên tưởng tới hồ ly tinh. Khỏi làm bại hoại thanh danh tộc của tôi!

Nghĩ tới chuyện Thôi ma ma nói Hạo Trinh hay gào rống với Lan Hinh, lại còn động tay đánh nô tài bên người của Lan Hinh. Dám khi dễ đường nữ của tôi hả?! Còn dám bắt hồ ly tinh chơi cái “lạt mềm buộc chặt” gì đó?! Tôi liền hạ độc điên lên hắn, làm cho hắn mỗi lần kích động là té xỉu, toàn thân co rút, miệng sùi bọt mép. Bề ngoài nhìn vào giống như là bị động kinh.

Những loại độc này vô hại với thân thể, lúc phát tác cũng không đau, tôi cũng vô cùng nhân từ, chỉ là chút trừng phạt nhỏ thôi. Nữ thì bị béo mặt, nam thì chỉ cần không loạn, không kích động thì chẳng có chuyện gì.

Bụng dạ tôi vẫn tốt vô cùng, biết chuyện nam nữ là không cách nào miễn cưỡng, Hạo Trinh không thích Lan Hinh thì cũng không còn cách nào khác, nên cũng không động tay động chân tính toán gì ở chuyện đó. Một người thì cứ khóc lại trở nên khó coi, một người thì không thể phát giận mà đánh người, bọn họ không phải xứng đôi lắm sao?

Đang chuẩn bị rời khỏi, tôi chợt phát hiện khí của hai người này rất kỳ lạ. Bạch Ngâm Sương trời sinh vốn có quý khí, nhưng sau này lại là mệnh hèn, Hạo Trinh thì trước là mệnh hèn, sau lại quý khí. Khí của hai người trộn chung một chỗ, vướng mắc vô cùng. Tuy không thể hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi biết, hai người kia chắc phải dây dưa tới chết mới thôi, có khi một đời không thể chấm dứt, chỉ sợ là muôn đời muôn kiếp dây dưa cho tới khi đôi bên không còn nợ nhau.

Một đời của Lan Hinh chẳng lẽ làm quả phụ?

Tôi trở lại cung, có chút rầu rĩ không vui. Nhưng cũng không còn cách nào khác, đây đã là số mệnh, nhưng hai người này một người là bẩm sinh mệnh hèn, một người là về sau mệnh hèn, bây giờ đều ở trong Vương Phủ, sợ là Vương Phủ này không chịu nổi quý khí của bọn họ.

Nếu Hạo Trinh hòa thuận với Lan Hinh, hẳn có thể mượn tạm chút quý khí của hoàng thất công chúa, tăng thêm số mệnh của hẳn, nhưng hẳn lại không coi trọng công chúa, nhờ chút quý khí của công chúa nên tạm thời được phú quý, nhưng quý khí của công chúa và quý khí của Vương Phủ cộng lại chỉ có thể làm hẳn chết nhanh hơn.

Nếu Bạch Ngâm Sương không mưu toan tranh chấp quý khí trong vương phủ, dựa vào quý khí ban đầu của ả, dù cho sau này số mệnh không tốt, ả cũng có thể bình an sống.

Nếu trước khi Hạo Trinh cưới công chúa, hai người bọn họ rời khỏi Vương phủ, làm dân thường cũng có thể bình an sống qua ngày. Nhưng hai người đều có lòng tham, vừa muốn đổi phương, vừa muốn tiền đồ phú quý, chỉ sợ là cách cái chết không xa.

Đời Lan Hinh đi qua đoạn đường không thuận này, tương lai sẽ tốt hơn nhiều. Tới lúc đó, tôi lại tìm cho nàng một người tốt để tái giá, chỉ là lần sau tôi sẽ tính toán thật tốt ngày sinh tháng đẻ, không biết hoàng đế chọn con rể kiểu gì, đúng là không biết nhìn người.

Giữ Lan Hinh ở lại một thời gian dài, nàng vẫn trở lại Thạc vương phủ. Công chúa đã gả đi, giữ lại trong cung cũng không tốt, nhưng ta vẫn phải hai thị vệ cho nàng để ngừa lỡ may.

Cung nữ đưa Lan Hinh trở về nói, Bạch phu nhân kia mặt dài nhìn dữ tợn, mặt giống cái bánh bao, so với trước kia thật khó coi vô cùng. Lan Hinh nhìn bộ dạng hiện giờ của ả, cũng chẳng muốn so đo gì. Lan Hinh tâm đã lạnh, đóng cửa mà sống, không dính dáng gì tới người trong Thạc vương phủ.

Nhưng Hạo Trinh kia lại không tin Ngâm Sương bị bệnh, mời rất nhiều đại phu tới coi, đại phu đều nói vì Bạch Ngâm Sương ăn bổ quá, có thể là do sinh hoạt trong Thạc vương phủ phú quý quá, ả mới bị chảy thịt. Người khác đều tin, chỉ có Hạo Trinh không tin.

Hắn kích động, bộ dáng giống như bị động kinh, làm cho Vương gia và phúc tấn u sầu trắng tóc. Còn Bạch Ngâm Sương kia, mỗi lần đưa mặt quỳ trên đất, đau lòng ôm Hạo Trinh đang sùi bọt mép, gào thét tên của Hạo Trinh.

Hoàng đế nghe nói, phái thái y tới coi. Thái y trở về nói, đây là bệnh không tiện nói ra, do trước nay chưa phát tác nên không ai biết. Nhưng bệnh này trị không hết, mà sợ rằng sẽ truyền cho con cháu. Nghĩ đến cháu ngoại của mình có tật xấu này, trong lòng Hoàng đế liền ghê tởm.

Hoàng đế vô cùng tức giận, vốn muốn chọn cho Lan Hinh một người chồng văn võ song toàn, đâu biết được còn có loại bệnh không tiện nói ra này, cảm thấy có lỗi với Lan Hinh, đem Lan Hinh hồi cung, còn ban thưởng cho nàng rất nhiều để an ủi.

Bạch Ngâm Sương gào thét vang trời, đáng tiếc chỉ có sấm mà không có mưa. Lúc thì nói mình bất hiếu, không giữ đạo hiếu với phụ thân nên mới gặp bão ứng, bị ông trời vứt bỏ. Lúc thì nói mình không nên hy vọng xa vời, ở bên cạnh Hạo Trinh, ả ti tiện như vậy sao xứng? Lúc thì nói, ông trời cứ báo ứng trên người ả, đừng để Hạo Trinh phát bệnh. Lý do của ả cứ từng hồi từng hồi, cũng thật thú vị.

Nếu ả vẫn giống trước đây, bộ dáng xinh đẹp, khóc động lòng người, chắc là muốn để cho mọi người hiểu lầm là Lan Hinh bắt nạt ả. Bây giờ thì không ai nghĩ vậy. Mà Hạo Trinh cứ kích động là té xỉu, không còn hơi sức đi tìm công chúa gây phiền toái. Ngay cả Vương gia và phúc tấn trong Thạc vương phủ, còn có những người nói công chúa nhẫn tâm không tốt, đều tập trung tinh thần ở hai người này, không còn hơi sức trên chọc Lan Hinh.

Mục đích của tôi coi như đã đạt được.

Người trên thế gian đều có tư tưởng này, rõ ràng là lúc này khác, nhưng lúc sau lại khác, quan điểm mỗi lúc đều không giống. Thì ra bọn họ vốn cho rằng ả là nữ tử si tình đáng yêu khả kính, bây giờ ả thành nữ nhân diện xấu hổ nực cười. Thì ra bọn họ vốn cho là hần là thanh niên văn võ song toàn, bây giờ nhìn hần giống như một phế nhân.

Biết được nhược điểm này, độc được vô dụng với yêu tinh, nhưng đối với loài người lại có tác dụng rất lớn!

Mấy người này diễn xuất so với người trong hoàng cung còn hay hơn. Nhưng nhìn tới bộ dạng Bạch Ngâm Thương bây giờ, không ai nói tới hồ ly tinh báo ân nữa, tôi vô cùng hài lòng.

5. Chương 5

Thạc vương gia vốn đặt rất nhiều hy vọng vào Hạo Trinh, nhưng Hạo Trinh lại vướng phải bệnh không tiện nói ra, trước mắt là vô dụng. Đã thế, đại phu lại còn nói có thể sẽ truyền tới đời con cháu, mọi sự đều đổ trên phúc tấn Tuyết Như. Trong gia tộc của bọn họ không ai có tật xấu này, có thể thấy nguyên nhân hoàn toàn là do phúc tấn. Phúc tấn có miệng khó giải thích, sau đó đánh mất hai mươi mấy năm sung hạnh mà Thạc vương dành cho bà.

Dòng chính nữ bên Phúc tấn cũng bị ảnh hưởng, tất cả con cái cũng không bỏ qua, bệnh này là bệnh không tiện nói ra, không biết trong tương lai, ngày nào sẽ phát tác. Người kế thừa gia nghiệp trong tương lai sao có thể có bệnh này? Còn con gái có bệnh không tiện nói ra, sao còn gả đi được? Vì vậy phu quân của bọn họ, người thì chủ động, người thì bị giục phải nạp thiếp để sinh ra con cháu kế thừa gia nghiệp. Nhấn tâm hơn, còn hận không thể hy vọng bọn họ có thể chết sớm một chút, cưới kế thất để có con trai trưởng kế thừa gia nghiệp.

Hạo Trinh đã trở nên vô dụng, Thạc Vương bắt đầu chú ý tới con của vợ kế. Hạo Tường cũng chẳng vội vàng, dù sao hần cũng khỏe mạnh, sau này việc nối dõi tông đường của Thạc vương phủ đều phải nhờ hần.

Tuy Hạo Trinh cưới công chúa, nhưng tình cảm phu thê của bọn họ không êm ấm, đã mấy tháng nay công chúa chưa hề mời Hạo Trinh tới qua đêm, mà hần còn mắc phải bệnh này, người sáng suốt đều biết chắc Hạo Trinh không còn khả năng kế thừa Vương phủ, Hạo Tường mới là chủ nhân tương lai. Vì thế mọi người trong Thạc Vương phủ đều đối hưởng gió, bắt đầu dựa vào trác phúc tấn. Phúc tấn Tuyết Như bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Tuyết Như chột dạ, tức khổ. Bà biết nhà mình cũng không có loại bệnh này, mà Hạo Trinh này là con nuôi, chắc chắn là do cha mẹ ruột có bệnh này. Bây giờ không chỉ mình bà chịu liên lụy, ngay cả chị em của bà cũng cay đắng như ăn phải Hoàng Liên.

Bà bắt đầu hận tỷ tỷ của mình, lúc chọn đứa nhỏ không cẩn thận điều tra tổ tông, cũng hận cả Hạo Trinh, mắng thầm trong lòng ngàn lần, đúng là đồ dân đen, thấp hèn bại hoại, sớm biết có ngày hôm nay thả nuôi con gái bên cạnh.

Nghĩ đến Bạch Ngâm Thương, trong lòng bà vừa yêu vừa khổ, làm cho thứ dân đen kia đoạt đi phú quý thì không nói, lại còn sinh quái bệnh. Vốn trông cậy Hạo Trinh có thể giữ nàng lại, nhưng bây giờ bộ dáng như vậy, Hạo Trinh còn có thể sung nào trong bao lâu?

Tiếp theo trong lòng bà bắt đầu nghi ngờ, có phải vì mình đã đổi con gái đi, phá hủy số kiếp nên ông trời mới báo ứng trên thân bọn chúng, làm cho bọn chúng mắc tật xấu?

Tuyết Như bây giờ không được quan tâm, may mà lúc Hạo Trinh không phát bệnh vẫn anh tuấn tiêu sái, mắt thấy Thạc vương càng ngày càng không muốn gả hần, chỉ còn trông cậy hần có thể lấy lòng công chúa. Chỉ cần công chúa vui vẻ, Hạo Trinh sau này sẽ luôn phú quý. Hạo Trinh được phú quý, tự nhiên bà và Ngâm Thương cũng sẽ được.

Nhưng lúc Tuyết Như tới khuyên Hạo Trinh, lại bị Hạo Trinh trách móc một trận, hấn kích động, lại ngắt đi, miệng sùi bọt méo. Tuyết Như mặt khổ mà tâm cũng khổ, chỉ có thể kêu hạ nhân nâng hấn mang về phòng.

Chuyện như vậy cứ lặp đi lặp lại, Hạo Trinh vẫn luôn mòn mỏi nhớ “Ngâm Sương”, Tuyết Như cũng đã chết tâm. Trong lòng vẫn có chút vui mừng là Hạo Trinh chưa ghét bỏ bộ dáng bây giờ của Bạch Ngâm Sương. Than thở vài tiếng “Thôi”, dù sao bà vẫn là chính phúc tấn trong vương phủ, chỉ cần bà còn ở đây một ngày, có thể bảo vệ bọn chúng một ngày. Nếu trong tương lai Hạo Trinh vẫn còn cha vợ, thì ngay cả không có quyền thế vẫn còn thể sinh hoạt trong phủ.

Nhưng Hạo Trinh cũng chẳng keo sơn như vậy với Bạch Ngâm Sương như bà mong đợi. Hấn thật tình không tìm đàn bà khác, chỉ có điều càng ngày càng không thích thấy Bạch Ngâm Sương. Hấn vẽ, vẽ hơn mười bức họa của Bạch Ngâm Sương treo trong phòng như người điên, đương nhiên là bộ dáng trước kia của Bạch Ngâm Sương. Ngày ngày đêm đêm nhìn những bức họa đó mà uống rượu thả dãi. Có đôi lúc, say rượu cũng ngủ với Bạch Ngâm Sương, nhưng buổi sáng tỉnh táo lại sẽ vội vã rời đi.

Bạch Ngâm Sương thương tâm, đau khổ, sao lại như vậy? Hạo Trinh cũng không thay lòng đổi dạ, những bức tranh này hấn đều vẽ nàng, nàng sao có thể ghen với chính bản thân mình lúc trước? Cũng chỉ có thể chờ dần nhìn Hạo Trinh, hoặc là trốn trong phòng gào khóc.

Nửa năm trôi qua, có một tỳ nữ năm phần giống với Bạch Ngâm Sương, lúc Hạo Trinh say rượu đã leo lên giường hấn. Sau đó Hạo Trinh cũng không thu ả làm thiếp thất, nhưng để ở lại hầu hạ bên người. Đặc biệt mỗi lần say rượu đều thân thiết với ả, ôm ả, không ngừng gọi Ngâm Sương.

Bạch Ngâm Sương tan nát cõi lòng.

Phúc tấn Tuyết Như tức giận đến nổi trận lôi đình, bà một đời lợi hại, đâu biết được trong lúc không để ý lại xuất hiện một con hồ ly tinh. Trực tiếp đem tỳ nữ kia đi dạy dỗ. Chưa kịp đánh chết ả, Hạo Trinh đã chạy tới tranh cãi âm ỉ với bà vì ả, lại kích động mà ngắt đi, miệng sùi bọt mép. Sau khi tỉnh lại lại trực tiếp cho tỳ nữ kia một danh phận.

Làm Tuyết Như giận đến chết, bản thân hấn là dân đen, không mơ được một ngày tốt lành, con gái của mình lại bị hấn chán ghét vứt bỏ, không bằng liều một phen cá chết lưới rách. Vừa hạ quyết tâm liền nói ra thân thế của Bạch Ngâm Sương, vạch trần chuyện đổi con lúc xưa.

Vì vậy, hoàng đế biết được, những người này đã quá lắm rồi.

Nói tới số mệnh của Hạo Trinh với Bạch Ngâm Sương, vốn là trời sinh một đôi. Hấn thiếu nàng, vì vậy phải trả lại cho nàng phú quý vốn thuộc về nàng. Cho dù không dài lâu nhưng hai người cũng đã từng yêu nhau say đắm, dây dưa tới chết. Đáng tiếc, loài người quá hời hợt, cuối cùng hấn cũng buông tay, đi tìm đàn bà khác.

Hoàng đế giận dữ, hỏi Lan Hinh, biết được nàng vô tình với Hạo Trinh, liền hạ chỉ tới Thạc vương phủ. Cuối cùng Hạo Trinh và Bạch Ngâm Sương cũng được làm một đôi uyên ương sinh tử, bị chém chung.

Tôi giữ Lan Hinh bên cạnh đã một năm, tính tình của nàng rất tốt, giúp tôi dạy con, trong cung của tôi đều là tiếng cười đùa.

Cảm động bởi tâm tình của nàng, tôi đề xuất với hoàng đế, muốn tìm chồng cho Lan Hinh.

Sau khi Hoàng đế trầm ngâm một lúc mới nói “Bây giờ chỉ còn có thể gả tới Mông Cổ, mọi người mới không ghét bỏ chuyện Lan Hinh tái giá.”

“Mông Cổ cũng được, nhưng lần này thân thiếp muốn đích thân chọn, cho thân thiếp ngày sinh tháng đẻ của họ.”

“Được, theo ý nàng.” Hoàng đế ôm tôi, gật đầu đồng ý.

Nói tới, hai năm qua hoàng đế đối với tôi vô cùng tốt, chuyện gì cũng đồng ý. Tôi lại nghĩ đây là do mị thuật, có vài lần hoàng đế muốn để tôi giữ phượng ấn, tôi đều nói thân thể không tốt, không đồng ý.

Quản mọi việc trong cung quá phiền phức, mọi chuyện vừa nhiều vừa phiền, tôi chẳng muốn quản mấy người này. Dù sao, trong cung này bây giờ tôi cũng là trung tâm, mấy người khác không cần nghĩ, hoàng đế đối tốt với tôi, tôi không cần phượng ần kia cũng chẳng sao.

Lại nói tới những nữ nhân kia ghen ghét với Lệnh phi, ả ăn không ngon, ngủ không tốt, lại quản nhiều chuyện như vậy, chắc là vô cùng tốt hả? Nghe Tịch Mai nói, bây giờ trừ lúc ở trước mặt Hoàng đế và năm người anh, một chút tươi cười cũng không có. Bây giờ lại làm cho không ai tin được Lệnh Phi rộng rãi nhất, đối xử tốt với nô tài, luôn âm u, ai nghĩ ả là người tốt?

Tôi cầm một đồng bát tự của các thế tử Mông Cổ, có một cái vô cùng hợp với số mệnh của Lan Hinh. Hai người nếu ở một chỗ, nhất định có thể phu thê hòa thuận, mệnh vợ giúp chồng, mệnh chồng giúp vợ. Nhất định chọn hẳn.

Năm thứ hai, Lan Hinh gả đi Mông Cổ, nghe nói là rất tốt.

Lúc tiểu Thập Tam năm tuổi, có một Yến tử từ ngoài cung vào, ở Diên Hi cung.

Tất cả mọi người đều biết sức khỏe tôi không tốt, trong cung của tôi đều tâm sự việc nhà, hoặc mang con cái tới chơi. Có chuyện gì phiền, chuyện vặt đều tìm Lệnh phi. Ngay cả hoàng đế cũng vậy, dù sao Lệnh Phi cũng có nhiều khả năng, mọi người đều biết.

Nhưng tôi thấy hai năm qua Lệnh phi đã già đi nhiều, có lẽ do ăn ngủ không tốt.

Tuy hoàng đế thích tới chỗ ả nghe nịnh hót, nhưng lại ít khi triệu thị tẩm. Bây giờ đều tìm mấy cung tần và quý nhân kia.

Thì ra Lệnh phi chuyên sủng, lòng dạ rất nhỏ nhen, muốn hạ bệ tôi để làm hoàng hậu, chuyên đả kích tôi để lung lạc những người khác. Bây giờ tôi không ngã, ả lại có thêm vài đối tượng phân sủng làm ả điên tức.

Ả là xài chiêu cũ đối phó những người kia, hãm hại có, nói xấu sau lưng cũng có, đối phó những người đó.

Nhưng hoàng đế hình như đã không còn tin tưởng ả như trước.

Ả không hiểu tại sao cách thức của mình từng tốt như vậy, bây giờ lại vô dụng. Tôi thì biết. Trước kia hoàng đế thích ả, chán ghét hoàng hậu, cho nên ả nói hoàng hậu nói bậy, cho dù điều gì giả hoàng đế đều hướng về ả.

Bây giờ hoàng đế không thích ả như thế, cũng không ghét mấy phi tần kia, lời của ả đương nhiên hoàng đế muốn điều tra thêm, suy nghĩ cẩn thận.

Tôi rất tò mò, sức khỏe hoàng đế tốt, vậy mà mấy năm qua không có phi tần nào mang thai. Sau đó điều tra, mới biết là do Lệnh Phi, động tay chân vào thức ăn của các phi tần.

Tôi cũng không muốn quản mấy chuyện nhàn rỗi của mấy người này, chỉ là chuyện tranh đấu như chó cắn thoi. Nhưng chớp chớp mắt, tôi cũng động tay động chân với Lệnh Phi. ả không muốn người khác sinh con, ả cũng đừng sinh.

Vì vậy sau khi Thập tứ a ca con Lệnh phi chết, ả cũng không sinh được người nối dõi nào.

Ả dần dần mất đi thánh sủng, lại thấy Hoàng đế bây giờ vô cùng thích Yến Tử kia, liền vội vàng lục lạc nằng để tranh thánh sủng.

Tôi đứng xa xa, bỗng thấy trên Diên Hi cung có sát khí trùng thiên, xem ra Tiểu Yến Tử này là Thiên Sát mệnh, nhưng mệnh lại vô cùng mạnh. Ai chống đối nằng, ai ngăn trở nằng, mệnh người đó sẽ bị xui xẻo, mà mạng nằng ta vô cùng lớn, có thể gặp dữ hóa lành.

Tuy nằng vẫn không sánh được với quý khí của hoàng hậu, nhưng tôi cần tránh xa nằng. Sát khí quá nặng, nếu tôi không sao, người bên cạnh cũng bị xui xẻo.

Vì thế dặn dò trên dưới Khôn Ninh cung, từ nay về sau, trừ khi cần thiết, nếu không đóng cửa không ra, cách xa Thiên Sát này, khỏi gặp tai bay vạ gió.

6. Chương 6

Nhưng Tiểu Yến Tử này, tôi không đi chọc nó, nó lại tới gây chuyện với tôi, nghĩ tôi là bùn đất à?

Dung Ma ma bên cạnh tôi đang dạy cung nữ quy củ, bị nó đánh một cách vô cớ. Tịch Mai lén lút truyền tin, nói là Lệnh Phi nói với nó là tiểu cung nữ kia rất thê thảm, Dung ma ma thì nghiêm khắc độc ác, châm ngòi cho nó tới gây chuyện. Lệnh phi muốn chờ tôi tới thu thập Tiểu Yến Tử, sau đó ả sẽ tới chỗ Hoàng đế mách tội câu tin, làm ra vẻ ả chịu nhiều uất ức, tôi giống như người đa tâm hẹp hòi.

Lệnh phi này! Miệng đầy nhiệt căng còn có tâm tình gây sự với tôi!

Tôi bảo Tịch Mai hạ độc bóng đèn cho ả.

Lệnh phi kia mất ngủ ban đêm, đều thừa lúc ban ngày ngủ bù. Tôi làm cho ả ban ngày cũng không ngủ được. Thật ra độc bóng đèn cũng không có nguy hại gì lắm, chỉ cần không làm việc gì trái với lương tâm thì không có chuyện gì. Chỉ cần làm chuyện trái lương tâm, những người bị ả hại sẽ thành lệ quỷ, nhập trong mộng của ả.

Hưởng thụ vui vẻ đi, Lệnh phi!

Sau đó là Tiểu yến Tử.

Tôi vốn không muốn trêu chọc tới Thiên sát mệnh, chẳng quan hệ gì với tôi, nhưng nó lại chọc tôi trước, tôi cũng không sợ phiền phức. Một Thiên sát mệnh tôi còn không để vào mắt, trước kia là vì chẳng liên quan gì tới tôi, không muốn nhiều chuyện thôi. Nhưng chọc tới tôi, nó sẽ là thiên sát, tôi cũng muốn cho nó xui xẻo.

Không phải nó có thể bay sao? Không phải nó có võ sao? Không phải nó đánh người sẽ vui sao?

Tôi sai Tịch Mai hạ sụn độc lên người nó, làm cho xương cốt giòn, chỉ cần va chạm hay hoạt động sẽ làm gãy xương.

Sau này nếu nó sống yên ổn như thực nữ khuê phòng, mỗi ngày đều ngồi trong phòng thêu hoa, đọc sách, ngủ nghỉ, vậy thì không sao. Nếu nó thích ra ngoài gây chuyện, vậy thì ném thử mùi vị xương cốt bị đứt đi!

Lần đầu nó bị gãy xương là lúc nó muốn đi chơi. Lệnh phi tính kế để tôi tới Diên Hi cung tìm phiền phức, nghĩ muốn dùng Tiểu yến Tử làm nhân chứng, để tới trước mặt hoàng đế mách tội, đưa tay kéo mạnh Tiểu Yến Tử đang muốn đi ra, kết quả là nó bị gãy xương.

Tiểu Yến Tử đau quá kêu một tiếng, nước mắt giàn giụa. Hoàng đế và Thái Y tới rất nhanh, nối xương lại, sau đó mắng Lệnh phi một trận.

Chọc tới Thiên Sát, hô hô, đáng đời ả, xui xẻo.

Còn chưa dưỡng thương tốt, Tiểu Yến Tử hiếu động, không nằm được, lại chạy ra ngoài chơi. Kết quả lại bị gãy nhiều chỗ khác. Tiểu Yến Tử phen này hận Lệnh phi, cho là đều do ả sai, dù sao lần đầu gãy xương cũng có nguyên nhân.

Trái lại hoàng đế thấy Tiểu Yến Tử dễ gãy xương như vậy, chỉ nói là sức khỏe nó không tốt, cảm thấy lần trước trách lầm Lệnh phi.

Nhưng Tiểu Yến Tử làm sao cũng không chịu ở Diên Hi cung, nó nói Lệnh phi ngày nào cũng giả cười, tâm địa độc ác, không phải người tốt. Hoàng đế bèn chuyển nó vào ở Thực Phương trai.

Ngũ A Ca cùng với thư đồng của nó là Phúc Nhĩ Thái thường tới Thực Phương Trai tìm Tiểu Yến Tử, nghe nói quan hệ của bọn nó vô cùng tốt, bên trong thường có tiếng nói tiếng cười. Tôi không khỏi bội phục Ngũ A ca, không hổ danh là long tử, ngay cả Thiên sát cũng có thể khống chế. Giống như tôi, thật muốn chống lại, bản thân thì không sao, nhưng sợ người bên cạnh gặp xui xẻo nên thà rằng hạ độc răn đe nó.

Nhưng từ lúc Ngũ A Ca không để ý, làm Tiểu Yến Tử gãy xương, tuy Tiểu Yến Tử vẫn nói giống với bọn Ngũ A Ca, nhưng cuối cùng không để cho bọn Ngũ A Ca tới gần nó trong vòng năm thước.

Lúc đi, lúc ngồi, lúc nằm, động tác đều nhẹ nhàng trước nay chưa từng có, hết sức chú ý tránh tất cả chướng ngại vật và mọi người. Không giống thực nữ, lại giống cướp.

Tôi cảm thấy như thế rất tốt, ít nhất nó không tùy tiện đánh người, hoặc là bay tới bay lui làm cho hoa cỏ tôi thích trong ngự hoa viên bị giẫm bẹp.

Hoàng đế vô cùng tội nghiệp nó, không có cha mẹ chăm sóc, thân thể đặc biệt yếu. Vì vậy, đồng ý cho nó không giữ quy củ trong cung, chắc là sợ nó lúc đập đầu hành lễ sẽ bị gãy xương. Lúc Tiểu Yến Tử đòi xuất cung đi chơi, hoàng đế cũng đồng ý.

Lúc trở về, hai tay Tiểu Yến Tử đều bị gãy, nghe nói là lúc gặp bạn hữu, do quá kích động mới ra thế này.

Lần này Hoàng đế cũng không dám để nó xuất cung nữa. Chỉ nói về sau nếu nó muốn thứ gì ngoài cung thì kêu Ngũ A ca mua vào.

Lúc này Tiểu Yến Tử nói muốn đem hai tỷ muội bên ngoài vào cung làm cung nữ, Hoàng đế đồng ý.

Hai cung nữ này, một người tên là Tử Vy, một người tên Kim Tỏa, đều là thiếu nữ xinh đẹp như hoa. Kim Tỏa kia thật giống như một đồng tộc của tôi hóa thành hình người. Tôi thấy rất thân thiết với nó, liền hỏi Hoàng đế xem có thể để nó vào cung của tôi không, hoàng đế đồng ý, Kim Tỏa đi theo bên cạnh tôi, làm đại cung nữ. Nhiệm vụ chủ yếu là chơi với tiểu Thập Tam giúp tôi.

Tiểu Thập Nhị vào thư phòng học bài, tôi cảm thấy rất tiếc là Kim Tỏa không biết chữ, không thể học cùng tiểu Thập Nhị. Mặc dù tôi biết chữ, nhưng những thứ tứ thư ngũ kinh của loài người, đạo lý của nhân loại, đạo đức dùng để trói buộc bản thân của loài người, tôi lại không hiểu.

Nghe Kim Tỏa nói Tử Vy là một tài nữ, nhưng Tiểu Yến Tử muốn bọn họ tiến cung, tôi cũng có ý không tốt, muốn cướp hai người, bây giờ mới từ bỏ.

Tiểu Thập Nhị cũng nói, bài tập của nó đã làm, tôi cũng không nghĩ tới việc này nữa.

Tử Vy thường tới thăm Kim Tỏa, có một lần tôi tò mò, bèn nhìn khí của nó, phát hiện nó vậy mà có quý khí trời sinh. Khí của nó và khí của Tiểu Yến Tử dây dưa một chỗ, chẳng lẽ bọn nó cũng thuộc trường hợp của Hạo Trinh và Bạch Ngâm Sương lúc trước?

Nhưng mấy chuyện này cũng không liên quan đến tôi, tôi cũng sẽ không chõ mồm vào.

Kim Tỏa đã hướng về tôi, Tử Vy cũng không có ý xấu, chẳng qua là thích khóc, làm cho tôi không chịu nổi. Tôi chỉ hạ Lệ độc cho nó, làm cho nó không khóc được. Khóc vừa làm mau già, cũng không tốt cho mắt, tôi cũng là muốn tốt cho nó.

Nói đúng ra, đây là lần đầu tiên tôi hạ độc người khác mà không phải vì sửa trị người khác, cũng không phải vì đùa dai. Quả nhiên là tôi vô cùng lương thiện nha, không còn cách nào khác, ai bảo tôi là một yêu tinh tu chính đạo chứ?

Nói không chừng chuyện này cũng ghi tạc công đức cho tôi đó! Có lẽ về sau nên hạ độc để tốt cho người khác nhiều hơn!

7. Chương 7

Trong cung được yên tĩnh được một lúc thì lại tới chuyện Tân Nguyệt cách cách của Đoan Vương phủ và thế tử Khắc Thiện.

Xem ra, Khắc Thiện rất ngốc, tôi cũng thích chút chút. Nhưng Tân Nguyệt kia là một cô nương mít ướt, nhìn thấy tôi lại khóc, lại quỳ, làm tôi giật cả mình. Khiến tôi phải cho người đỡ nàng ngồi dậy, rồi vội vã

hạ lệ độc. Nữ nhân loài người thật là thích khóc quá, lúc trước tôi phát minh ra lệ độc, làm cho các nàng không chảy được nước mắt, thật sáng suốt biết bao!

Người thông minh như tôi cũng rối tinh rối mù, phiền toái trước mắt vẫn không thể giải quyết.

Tân Nguyệt khóc không được cũng không khóc nữa, sau đó bắt đầu nói, Nỗ Đạt Hải gì đó có ân cứu mạng với nàng, nàng vô cùng cảm kích, chỉ hận không thể báo đáp thật nhiều, thần tiên gì gì đó.

Tôi tu đạo gần một ngàn năm nay còn chưa thành tiên nha, một võ tướng loài người giết người vô số, mà lại có ý nghĩ muốn thành thần tiên? Thật là nằm mơ. Võ tướng loài người cũng không phải là không thể thành thần tiên, nhưng phải có công đức lớn mới được. Giống như cứu vạn dân, công thần khai quốc gì gì đó, nói không chừng sau khi chết còn có thể làm sát tinh hay môn thần gì gì đó.

Nhưng đối với Tân Nguyệt thì nàng chẳng quan tâm, tôi cũng chẳng để ý nghe nàng nói, nàng nói luyên thuyên, thao thao bất tuyệt, làm cho tôi bị ù tai. Nàng so với Phúc Nhĩ Khang kia thì còn có phần tài hơn nhiều.

Phúc Nhĩ Khang kia bây giờ chỉ là một thủ vệ, không có tiền đồ lớn lao gì, năm ngoái cưới một cô vợ trẻ, bình yên sống, không còn hung hãn, lỗ mũi nghéch lên trời như trước nữa.

Miên man suy nghĩ một lúc, Tân Nguyệt cách cách trước mặt vẫn còn bla bla bla nói. Tôi mặc kệ nàng ta nói cái gì, tôi đã có thể thuộc lòng ân cứu mạng của Nỗ Đạt Hải kia rồi. Tôi vô cùng bức bối, bắt đầu đói bụng, muốn ăn cơm, lại thấy Khắc Thiện tội nghiệp bên cạnh đã bắt đầu sờ sờ bụng.

Tôi tiện tay hạ thượng thanh độc cho Tân Nguyệt, làm cho tiếng nói của nàng trở nên lạnh lạnh, giống như đang bóp cổ mà nói, khiến người nghe toàn thân.

Âm thanh vừa phát ra, cũng dọa chính cả nàng ta, cuối cùng cũng im miệng.

Tôi vội vã nói “Tân Nguyệt cách cách, đây là do nói quá nhiều, cổ họng chắc là mệt muốn chết rồi. Trước truyền lệnh, cách cách và thể tử cũng đói bụng rồi, chuyện gì thì để cơm nước xong rồi nói.”

Lúc ăn cơm thì Hoàng đế đến, chắc là cũng muốn gặp Tân Nguyệt cách cách này. Nhưng sắc mặt Hoàng đế cũng không vui vẻ mấy, không biết đã xảy ra chuyện gì trên triều.

Lúc Tân Nguyệt cách cách ăn cơm thì vô cùng bình thường, sắc mặt hoàng đế cũng khá hơn một chút. Cơm nước xong, lúc dùng trà, Hoàng đế cũng nói vài câu quan tâm an ủi nàng ta.

Cuối cùng Tân Nguyệt cách cách mở miệng, giọng lạnh lạnh tới khó nghe làm cho hoàng đế hoảng sợ.

Tôi có chút hối hận, nếu sau này Tân nguyệt ở lại trong cung, bản thân tôi nghe nàng nói chuyện không phải là đang chịu tội sao?

Độc này điều chế thất bại, lúc trước tôi cũng không nghĩ nhiều, không nghĩ tới tai họa không nhắm vào người bị hạ độc mà là nhắm vào người nghe nàng nói chuyện.

Chỉ có điều, thượng thanh độc này do tôi tiện tay điều chế, còn chưa chế ra thuốc giải, sợ là tới tối mới giải độc cho nàng được.

Nhưng hoàng đế lại vội vã đuổi nàng đi, nói là Nỗ Đạt Hải đang tới thỉnh an, kêu Tân Nguyệt cách cách mang theo thể tử Khắc Thiện tới đó, tôi cũng không kịp đưa thuốc giải cho nàng ta.

Tôi nghĩ thâm trong bụng, họa cũng không đổ vào tôi, nên cũng không vội vã đưa thuốc giải cho nàng.

Tân Nguyệt cách cách dập đầu tạ ơn rồi đi ra ngoài.

Hoàng đế lau mồ hôi, nói “Giọng nói của nàng ta khó nghe như vậy sao? Làm khổ hoàng hậu phải nghe nàng ta nói từ sáng sớm tới giờ.”

“Chắc là trên đường chạy trốn làm hư cổ họng rồi, đáng thương” tôi nhún nhún vai, ngược lại có chút áy náy. Chỉ là độc đó do ta hạ, không cần giả từ bi, mèo khóc chuột.

“Đáng thương cái gì?! Nỗ Đạt Hải kia và Tân Nguyệt chắc là có tư tình, cách cách không đứng đắn như vậy, có chỗ nào đáng thương.”

“Vậy ngài nói Tân Nguyệt tới phủ tướng quân, định thành toàn cho bọn chúng sao?”

“Bọn chúng đừng có nằm mơ! Nỗ Đạt Hải vừa đánh thắng trận, Tân Nguyệt lại là con mồi của trung thần. Bây giờ ta xử tội bọn chúng, người ngoài sẽ chê trách hoàng gia ta không có tình cảm. Ta chờ bọn chúng làm sai, mới xử tội bọn chúng thích đáng. Lại nói Tân Nguyệt giả dối như vậy, giọng nói giống quỷ kêu, không thể để nàng ta lại trong cung làm tội trẫm.”

Tôi âm thầm lắng đầu, nghĩ tới lúc giọng nói nàng ta còn dễ nghe, dong dài vô cùng, nói hươu nói vượn, làm cho tôi muốn điên.

“Trẫm vốn muốn trừng trị Nỗ Đạt Hải, dạy dỗ lại Tân Nguyệt, nhưng lại không đủ kiên nhẫn nghe Tân Nguyệt nói chuyện, giống như nghe chim gào. Chờ xem, nếu bọn chúng có can đảm gây chuyện, trẫm trừng trị bọn chúng cũng không muộn. Dù sao cũng là cách cách trong Vương phủ, thể diện của trẫm cũng không thể vứt bỏ theo nàng, Tân Nguyệt này, trẫm cũng không muốn gặp lại.”

Tân Nguyệt nói chuyện như chim kêu, Nỗ Đạt Hải kia có thể thích nàng sao? Nếu không thích cũng được, sau này tôi đưa thuốc giải cho nàng, chỉ hôn chỗ tốt cho nàng.

Bởi vậy tôi quyết định, tạm thời không đưa thuốc giải cho nàng, cũng coi như là làm chuyện tốt, cứu mạng của nàng. Có điều phải làm khổ mọi người trong Tướng Quân phủ bị chịu tôi.

Dù sao, họa không rơi trên đầu tôi là được rồi.

8. Chương 8

Tôi vốn không thích việc dùng một loại độc quá nhiều lần, như vậy chẳng có cảm giác thành tựu gì. Dùng độc cũng giống như trồng hoa, càng nhiều loại thì càng thêm hứng thú. Chỉ có điều tôi đã dùng độc đồng tâm và lệ độc quá nhiều lần rồi. Độc đồng tâm thì cần cho cuộc sống, lệ độc thì không thể không dùng, cũng tại nữ nhân loài người này thật là thích chảy nước mắt quá. Tôi ghét nhất là có người khóc trước mặt tôi.

Sau khi đuổi Tân Nguyệt đi, hoàng đế lại cảm thấy nhàm chán, vì thế quyết định cải trang đi tuần. Trước khi đi có tới chỗ Tiểu Yến Tử hỏi xem nó thích cái gì, lúc về sẽ mang về cho nó.

Tuy Tiểu Yến Tử muốn đi, nhưng cũng không dám ra khỏi cửa, bèn xin hoàng đế dẫn Tử Vy theo, bảo là để Tử Vy ăn thay nó, chơi thay nó, ở bên cạnh hoàng đế thay nó.

Lời nói ra êm tai như vậy, hoàng đế vui vẻ đồng ý. Trong đoàn người chỉ có Tử Vy là nữ tử.

Kết quả là lúc trở về, Tử Vy bị tổn thương, nhưng lại trở thành Minh Châu cách cách, vội vàng chỉ hôn cho thư đồng của Ngũ A ca là Phúc Nhĩ Thái. Còn Hoàn Châu cách cách thì tuyên bố là bị bệnh chết, nhưng Tiểu yến Tử kia rõ ràng là đang khỏe mạnh ở Thấu Phương Trai mà.

Tôi vô cùng bồn chồn, hoàng đế né tránh việc này, chỉ nói là lúc trước mắc sai lầm, Tử Vy mới là thương hải minh châu, là công chúa thật. Sau đó tôi nghe tên tiểu thái giám bên cạnh hoàng đế bảo rằng, hoàng đế bị phản tặc ám sát, Tử Vy kia cứu giá. Hoàng đế vô cùng cảm động, vốn định lúc hồi cung phong nàng ta là Vy quý nhân. Ai ngờ sau khi Tử Vy nghe nói vậy, vô cùng sợ hãi, đã nói ra nàng ta mới là con gái của hoàng đế ở Sơn Đông.

Hoàng đế vừa sợ vừa giận, muốn lập tức hồi cung, bắt Tiểu Yến Tử kia giam vào ngục, nhưng Ngũ A Ca và Phúc Nhĩ Thái liệu mình van xin cầu tình, lại thêm Tử Vy cũng cầu tình cho Tiểu Yến Tử, hoàng đế mới bỏ qua. Chuyện bịa ra Hoàn Châu cách cách bị bệnh chết, làm cho Tiểu Yến Tử phải đến cung Cảnh Dương của Ngũ A ca làm cung nữ.

Lúc tôi xem khí của chúng đã có chút lơ mơ hiểu được, đối với chuyện thân phận thật của chúng cũng không quá giật mình. Chỉ là có chút thương cảm với Ngũ A ca, lại đem Thiên Sát vào cung của mình, sau này không biết sẽ còn xui xẻo vì nó như thế nào đây.

Gần đây, ngoài chuyện đó ra thì trong cung cũng không có chuyện gì lớn, nhưng đã rất lâu rồi hoàng đế không lật thể bài của Lệnh Phi. Chắc là do Lệnh Phi già đi quá nhanh. Người phàm thật quá coi trọng bề ngoài, Lệnh phi cũng giống như mấy phi tần già cỗi kia, trở nên thật đáng thương.

Lại thêm Ngũ A ca, người được hoàng đế sủng ái, cũng vì Tiểu yến Tử mà bất hòa với Lệnh phi, không ai dám nói chuyện của Lệnh phi, hoàng đế cũng công khai thất sủng Lệnh phi, đối người khác.

Nhưng hoàng đế cũng đã thăng Lệnh phi làm quý phi, cũng xem như là đã bồi thường chút đỉnh cho ả. Không biết so với mấy vị quý phi mà hoàng đế sủng ái, Lệnh phi thuộc loại nào?

Lệnh phi không có được sự sủng ái của hoàng đế, mặc dù thành quý phi, chấp chương phượng ấn, cũng không thể hô phong hoán vũ như trước đây. Thật ra hoàng đế cũng không muốn để ả quản lý cung vụ như vậy....

Lệnh phi mất ngủ quanh năm rồi bị thương hỏa ảnh hưởng, ngày càng già nua, khổ sở. Hoàng đế thật bất công với ả, vì ả biết điều quản lý, nên hoàng đế mới có thể thư thả cả về thể xác cũng như tinh thần. Bây giờ bộ dáng như thế này, hoàng đế cũng chẳng còn lòng dạ nào mà thiên vị nữa

Lệnh Phi biết bản thân đã bị thất sủng, mỗi ngày chỉ nơm nớp lo sợ mà quản việc trong cung, sợ bị người khác nắm phải sai lầm, dèm pha trước mặt hoàng đế thì một chút quyền lợi cuối cùng của ả cũng bị đoạt mất. Trong cung vốn quen với chuyện bỏ dờ người trên cao, chà đạp người dưới thấp, có chút quyền lợi ấy, ngày tháng của ả còn có thể tốt một chút, lúc hoàng đế cần thương lượng với ả thì cũng có thể gặp một chút.

Nếu không, sẽ giống như Thuần quý phi bị thất sủng trước kia, con cái cũng không coi trọng, lúc bệnh sắp chết hoàng đế cũng không muốn tới thăm. Lệnh phi không muốn bị trầm luân tới nơi đó, mặc dù thân thể không khỏe cũng cần nắm chặt quyền lợi.

Thái hậu ở trên Ngũ Đài Sơn niệm kinh một năm, lúc trở lại Bắc Kinh, hoàng đế mang theo phi tử và người thân tới cửa cung đón.

Sau khi trở lại Từ Ninh cung, liền đuổi mọi người về, còn mình tôi với hoàng đế ở lại, còn có Tử Vy, chắc là muốn hỏi chuyện Minh Châu cách cách.

Lại bảo người truyền Tiểu Yến Tử ở cung Cảnh Dương tới. Tiểu Yến Tử bây giờ không muốn ra khỏi cửa, động thủ với hai ma ma và cung nữ, cuối cùng thì bị gãy xương, bởi vậy nó cũng không đi theo cãi nhau với người ta, chắc lại sợ bản thân không nhịn được mà động thủ.

Tuy sau khi Ngũ A ca trở về thì quả trách hai cung nữ và ma ma kia, nhưng Tiểu Yến Tử bị gãy xương nghiêm trọng, tính tình Ngũ A ca vốn đôn hậu, không hề nghiêm khắc với người dưới, giờ thì giống như muốn đánh người. Cho nên người trong cung Cảnh Dương cũng sợ phải tranh chấp với Tiểu Yến Tử, bọn họ thấy nó không vừa mắt, cùng là nô tài nhưng lại ỷ vào sự sủng ái của Ngũ A ca, vung tay múa chân với người khác. Cho nên, cãi nhau với Tiểu yến Tử, thậm chí làm nó bị gãy xương, chẳng những bị mắng còn bị đánh mấy bản.

Lần qua lần lại vài lần, Tiểu Yến Tử cũng không dám chọc họ, trốn trong phòng của mình. Những hạ nhân này biết Ngũ A ca thích Tiểu Yến Tử nên không dám chủ động gây chuyện.

Tôi nhìn khí cả nó, phát hiện sát khí của nó đã tiêu mất, trong lòng cảm thấy kì lạ, sát khí này vốn là khí liêu khó thay đổi nhất trong thiên hạ, cũng có thể biến mất sao?

Sau đó tính toán cẩn thận, thì ra sát khí của Tiểu yến Tử vốn không lớn, sau đó là gặp Hoàng đế, Ngũ a ca, Tử Vy, còn có Lệnh phi, quý khí quá nhiều mới trở nên sát khí trùng thiên. Bây giờ chỗ dựa vững chắc của nó chỉ còn Ngũ A ca và Tử Vy, sát khí của nó yếu đi nhiều.

Lại thêm thuốc mà tôi hạ vào, quý khí hoàng hậu trên người tôi xông vào, sát khí của nó lại yếu đi thêm, sau này cũng khó đem tai họa cho người khác.

Vì thế trong lòng tôi yên tâm, thì ra trong cung có người mang sát khí trùng thiên, lúc tôi đi bộ với Thập Nhị và Thập Tam vẫn không rời, sợ nó làm cho hai đứa con trai hoàng hậu bị xui xẻo, bây giờ thì tốt rồi, trong cung này đã an toàn.

9. Chương 9

Sau khi Hoàng Thái hậu đuổi Tử Vy đi, liền triệu Tiểu Yến Tử tới. Hoàng Thái Hậu triệu nó, cho dù nó sắp chết cũng phải tới, huống chi là chỉ bị gãy xương? Người ở cung Cảnh Dương dùng một cái ván gỗ khiêng Tiểu Yến Tử tới Từ Ninh cung.

Hoàng Thái Hậu vốn định giáo huấn nó một phen, một nha đầu dân gian dám lừa gạt hoàng đế, nhưng thấy nó bị thương thì nói không nên lời.

Cuối cùng nói một câu “Tuy thân thể người không tốt, dễ bị gãy xương, trên người lại nhiều vết thương, có thể thay được là một nha đầu bướng bỉnh. Nếu là một cô gái biết quy củ, nhã nhặn hiền hòa thì mặc dù thân thể không tốt cũng sẽ không biến thành thể này.” Lại bảo nó trở về học quy củ cho tốt, bảo đảm người khiêng nó về.

Hoàng đế vốn rất thương Tiểu Yến Tử, sau khi biết bị gạt, đem sủng ái đặt lên người Tử Vy, lại thấy bản thân đã tha cho nó tội khi quân, giữ lại một mạng, vậy là tốt lắm rồi nên cũng không mở miệng nói dùm nó.

Ba Lạc Bôn ở Tây Tạng mang theo con gái là Tắc Nhã tới xin hòa thân, ý của hoàng đế muốn để cho Tác Nhã làm trắc phúc tấn của Ngũ A ca.

Ngũ A ca hình như không được vui, nhưng tôi có thể hiểu, tập tính của loài người không phải ai cũng giống ai, người Tây Tạng hình như không thích tắm rửa. Giống như tôi, tôi cũng không thích một con hồ ly đơ bẩn.

Tử Vy tới chỗ tôi, nói vài lời với Kim Tỏa, lại chơi với tiểu thập tam một chút thì cáo từ, nói là muốn tới cung Cảnh Dương thăm Tiểu Yến Tử.

Đến giữa trưa, tôi đang tính gọi người dọn bữa, bỗng nhiên có người nói là Tử Vy rơi xuống hồ, may mắn được cứu lên.

Tôi giật nảy mình, từ sau khi tôi tiến cung, trong cung này ngoại trừ bị bệnh chết, nếu không cũng không có ai uống mạng. Tôi vì bản thân tích đức, nếu không phạm sai lầm lớn, có thể cứu ai thì cứu, như vậy thì tương lai khi chịu sấm sét để độ kiếp cũng có thể dễ chịu một chút.

Mà trong cung mệnh cách của các quý nhân liên hệ quá nhiều, tôi cũng không nhúng tay được. Bởi vậy quý nhân trong cung tôi đều không thể theo dõi, dù cho bọn họ muốn đi tìm cái chết tôi cũng không biết.

Sau đó, người ở Cảnh Dương cung rất nhanh truyền lời, nói là lúc Minh Châu cách cách tới thăm Tiểu Yến Tử, vô tình nghe thấy Ngũ A ca và Phúc Nhĩ Thái cãi nhau.

Phúc Nhĩ Thái nói hắn đã thích Tiểu Yến Tử từ trước, vì Ngũ A ca bảo vệ Tiểu Yến Tử nên hắn mới theo đuổi Minh Châu cách cách, để nàng đừng nói ra sự thật với hoàng đế. Hắn đã hy sinh bản thân làm như vậy, tác thành cho Ngũ A ca. Nhưng bây giờ Ngũ A ca lại bảo hắn đi theo đuổi Tác Nhã, hoàng thượng đã hạ chỉ ban hôn Tử Vy cách cách cho hắn, hắn đã là phò mã, thân phận bây giờ sao có thể theo đuổi Tác Nhã.

Ngũ A ca nói chuyện hai gái thờ một chồng là rất bình thường, Tử Vy là con gái của hoàng đế, dĩ nhiên sẽ là vợ cả. Tác Nhã chỉ là con gái của một vị quan ở Tây Tạng, làm một tiểu thiếp cũng không oan uổng gì, mà hắn biết Phúc Nhĩ Thái thích Tiểu Yến Tử, không phải Tử Vy. Bây giờ tình tình của Tác Nhã này cũng giống giống Tiểu Yến Tử, coi như là bồi thường cho Phúc Nhĩ Thái.

Phúc Nhĩ Thái nói thân phận của hắn không xứng để cưới hai công chúa, Ngũ A ca thích hợp hơn. Lại nói hoàng đế vốn là muốn để Tác Nhã làm trắc phúc tấn của Ngũ A ca.

Ngũ A ca nói trong lòng hắn chỉ có Tiểu Yến Tử, không muốn lấy ai khác. Nhưng Phúc Nhĩ Thái thì khác, dù sao hắn cũng không thích Tử Vy. Dù Ngũ A ca không thích Tác Nhã, nhưng nếu làm cho Tác Nhã thích Phúc Nhĩ Thái, không chịu gả cho mình là được. Phúc Nhĩ Thái là phò mã của Tử Vy, hoàng đế cũng sẽ không từ chối vị quan Tây Tạng đó.

Phúc Nhĩ Thái nói nếu như hấn thật sự thích Tác Nhã thì sao?

Ngũ A ca nói nếu như vậy thì hấn sẽ đi cầu hoàng đế, tác thành cho bọn họ, sau này lại chọn một phò mã tốt cho Tử Vy là được.

Phúc Nhĩ Thái im lặng không nói gì nữa.

Minh Châu cách cách nghe xong những lời đó, bỏ chạy thì bị ngã xuống hồ.

Tôi nghe xong những lời này cực kỳ tức giận, trên đời sao có người đàn ông tuyệt tình như vậy, có một ca ca nhẫn tâm như vậy!

Tốt xấu gì Tử Vy cũng gọi tôi một tiếng ngạch nương, đối với tôi vô cùng tôn kính. Mà nàng còn thường đi theo tôi giải buồn, đánh đàn ca hát, dạy tôi chơi cờ, dạy Thập Nhị đọc sách.

Phúc Nhĩ Thái kia thật to gan. Còn Ngũ Ta ca, tôi không biết đánh giá hấn như thế nào nữa.

Tôi dẫn theo Dung Ma Ma, nổi giận dửng dưng đi tới Thấu Phương trai, Ngũ A ca và Phúc Nhĩ Thái đang quỳ gối trong sân Thấu Phương Trai. Lúc đi ngang Phúc Nhĩ Thái, tôi thật muốn hạ độc hấn, nhưng nghĩ lại, không biết Tử Vy lúc này thế nào rồi.

Vì thế tôi cất bước vào Thấu Phương Trai, đi tới bên cạnh hoàng đế nhìn Tử Vy. Tử Vy nằm ở trên giường, mặt như tro tàn.

Hoàng đế ngồi bên cạnh giường, cau mày an ủi “Tử Vy, muốn khóc thì khóc đi, khóc ra rồi trong lòng sẽ tốt hơn.”

Tôi bỗng nhớ ra, tôi đã hạ lệ độc trên người Tử Vy, một giọt nước mắt nàng cũng không rơi được. Tôi thấy khóc lóc không tốt, nhưng hoàng đế thấy tốt, tôi có nên đưa thuốc giải cho nàng không đây?

Tử Vy lắc đầu “Không biết tại sao, từ sau khi vào cung, con không chảy nước mắt được, cũng không khóc được, phụ nữ quá yếu đuối mới khiến người ta trào lên đầu.”

Hoàng đế thở dài “Mọi chuyện trầm đều biết, làm con chịu khổ rồi, hai tên hôn trưởng kia!”

Tử Vy ngẩn ngơ nhìn đỉnh rèm “Đã từng nghĩ là thâm tình, thì ra cũng chỉ là hư tình giả ý. Hoàng a mã, Hoàng ngạch nương, chỉ hôn Phúc Nhĩ Thái cho Tác Nhã đi, cũng đừng vì con mà phạt bọn họ, con vốn ngu ngốc, bọn họ cũng chỉ vì Tiểu yển Tử thôi. Con mặc dù không muốn gả cho Phúc Nhĩ Thái, nhưng cũng không muốn từ bỏ chút hư tình giả ý này.”

Tôi nhìn Tử Vy, trong lòng mềm nhũn, bèn hạ độc quên trên người nàng.

Ánh mắt hoàng đế ngưng lại “Con có thể không lấy Phúc Nhĩ Thái, trầm cũng không nhất thiết phải chỉ hôn cho Phúc Nhĩ Thái và Tác Nhã, hấn dám lừa gạt cách cách của trầm như vậy, nên phanh thây xẻ thịt.”

Tôi thấy trong này cũng không có chỗ cho mình, hai cha con bọn họ đang nói chuyện, nhéo nhéo vai của hoàng đế rồi lui ra ngoài.

Lúc đi ngang Phúc Nhĩ Thái bèn hạ độc tương tư.

Độc này là một đôi với độc quên, cũng do tôi chế ra, tác dụng là làm cho người ta vong tình hoặc gửi gắm tình cảm.

Bởi vì lúc tôi hạ độc dùng máu của hai người, nên độc trên người Tử Vy và Phúc Nhĩ Thái cũng nhắm vào nhau.

Trên người Tử Vy có độc quên, mặc dù nhớ Phúc Nhĩ Thái, nhớ chuyện giữa hai người, nhớ sự sỉ nhục này nhưng không còn chút tình ý gì.

Mà trên người Phúc Nhĩ Thái có độc tương tư, mặc kệ lúc trước hấn có thích Tử Vy không thì từ nay về sau trong tâm hấn ngày ngày đêm đêm đều nghĩ tới Tử Vy, cách Tử Vy càng xa, nhưng nhớ càng nhiều, một ngày không gặp như cách ba thu.

Dù sao Tử Vy cũng không gả cho hấn, tôi cũng mặc kệ trong lòng hấn thế nào.

Còn Ngũ A ca, bây giờ hần là hoàng tử được hoàng đế coi trọng nhất, long khí trên người cũng rất mạnh, tôi không thể động vào hần.

Cũng chỉ có thể rầu rĩ mà hồi cung.

Không biết hoàng đế với Tử Vy nói chuyện ra sao, mấy ngày sau, Phúc Nhĩ Thái bị chỉ hôn cho Tác Nhã, đi Tây Tạng. Khoảng cách xa như vậy, không biết trong lòng hần khổ sở thế nào. Hô hô, tôi thật vui vẻ.

Chỉ là hoàng đế vô cùng tức giận với hần, hần mới đi khỏi, ca ca Phúc Nhĩ Khang bị cách chức, phụ thân thì bị giáng chức.

Người trong triều nói Tác Nhã nhìn trúng phò mã của Minh Châu cách cách nên Minh Châu cách cách đành phải nhường. Hoàng đế vì đại cục nên phải hy sinh con gái.

Có người lại nói Phúc Nhĩ Thái chung tình với Tác Nhã, từ chối hôn sư hoàng đế ban cho, bất trung với hoàng đế, bất nghĩa với công chúa, làm cho hoàng đế tức giận, tuy chỉ hôn hần cho Tác Nhã nhưng lại trừng phạt Phúc Gia.

Bởi vậy không ai dám dị nghị với việc Hoàng đế làm.

Minh Châu cách cách bị chồng bỏ, làm cho người ta đồng tình không thôi, ngay cả thái hậu luôn thành kiến với Tử Vy cũng ban thưởng này nọ để an ủi nàng.

Hoàng đế mặt chau mày ủ tối tìm tôi “Lần này chỉ sợ Tử Vy cũng chỉ có thể gả đi Mông Cổ, lần trước nàng tìm chồng cho Lan Hinh rất tốt, lần này cũng giúp Tử Vy chọn đi.”

Vì thế tôi lại xem ngày sinh tháng đẻ, tìm thế tử vương gia. Hoàng đế liền ban hôn, Tử Vy không muốn ở trong cung nữa, cuối năm thì gả đi Mông Cổ.

Tôi cũng có chút xúc động, người Mông Cổ không câu nệ tiểu tiết là rất tốt.

Không biết Tân Nguyệt cách cách kia tương lai có phải đi Mông Cổ hay không.

10. Chương 10

Nghĩ đến Tân Nguyệt Cách cách, tôi bèn nổi hứng, bảo ma ma ở phủ nội vụ tuyên nàng ta tiến cung, hỏi thăm tình hình bây giờ của nàng ta.

Nghe nói ngày Tân Nguyệt cách cách mới tới phủ tướng quân, người ở phủ tướng quân đã có ấn tượng vô cùng tốt với nàng ta. Một cách cách thanh tú, mảnh mai, không giống những cô nương Mãn Châu ngang ngược kiêu ngạo, làm cho những quý nhân rất khó ở hầu hạ ở phủ tướng quân đều yên tâm.

Đáng tiếc là khi Tân Nguyệt cách cách vừa mở miệng, làm mọi người trong phủ tướng quân bao gồm cả tướng quân Nỗ Đạt Hải đều ngả ngửa. Nếu chỉ nhìn diện mạo bên ngoài, bọn họ đều cho Tân Nguyệt cách cách chín điểm, nhưng vừa mở miệng thì mọi thứ coi như xong.

Giọng nói kia vô cùng lạnh lạnh, nghe giống như nam nhân bóp cổ nữ nhân. Nghe thấy giọng nói đó mà không nhìn xem ai nói, mọi người đều cảm thấy chủ nhân câu giọng nói là một người chanh chua, răng bèn lười nhon.

Tân Nguyệt vừa thấy vẻ mặt của mọi người trong phủ tướng quân, liền uất ức ngậm miệng lại, sóng mắt long lanh nhìn Nỗ Đạt Hải, chỉ tiếc là nước mắt không chảy được.

Vẫn là Khắc Thiện đánh lạc hướng, giải thích giúp Tân Nguyệt “Tỷ tỷ của ta dạo đây nói chuyện hơi nhiều nên cổ họng không được tốt.”

Nhận Cơ phản ứng nhanh nhất, tiếp lời “Cách cách trên đường chịu nhiều gian khổ, một nữ nhân mềm mại yếu đuối đi theo các quân sĩ ăn gió nằm sương, chắc là không chịu nổi.”

Mọi người thở phào, đón tiếp hai tỷ đệ vào phủ. Trong bữa tiệc hoan nghênh, Nhạn Cơ vẫn chuẩn bị cho Tân Nguyệt một chén tuyết lê hầm đường phèn.

Đáng tiếc là dù đã ăn nhiều tuyết lê hầm đường phèn thì giọng nói của Tân Nguyệt vẫn không khá lên chút nào, Nỗ Đạt Hải vội vả mời thái y tới phủ xem bệnh cho cách cách, nhưng đều không có kết quả, nói là cổ họng của Tân Nguyệt cách cách bị tổn thương, tốt nhất là cố gắng không nói để giữ gìn cổ họng.

Tân Nguyệt chấp nhận hiện tại, nhắm mắt ngâm miệng giống như câm điếc. Lúc nàng ta không nói gì, chính là một thực nữ chính hiệu. Bộ dáng ngâm miệng chăm chú nghe làm cho mọi người trong phủ tướng quân đều thích nàng ta.

Nhưng chỉ là khi Tân Nguyệt không nói gì thôi. Lúc nàng ta mở miệng nói chuyện, ngay cả đệ đệ hay Nỗ Đạt Hải tướng quân, hay lão phu nhân, thiếu gia, tiểu thư, đều lạnh người, thân thể không khỏe nổi.

Kết quả là Tân Nguyệt phải tập thói quen ngâm miệng lại, mấy tháng rồi cũng không nói một lần.

Thiếu gia Ký Viễn ở phủ Tướng quân có mấy phần thích Tân Nguyệt cách cách, nhưng hình như lão phu nhân nhà bọn họ không đồng ý, không muốn để tôn tử cưới một cháu dâu câm điếc. Dù nàng ta là cách cách của thân vương phủ, nhưng Ký Viễn là con trai một, con dâu tương lai là người quản mọi chuyện trong nhà, câm điếc như vậy thì biết làm sao? Con dâu câm điếc như vậy sao có thể xã giao, sao có thể nuôi dạy con cái? Lão thái thái nghĩ xa, không để cho một cách cách thân vương phủ làm cho mụ mị đầu óc.

Ký Viễn cũng không phải là rất thích Tân Nguyệt cách cách, dù sao lúc trước gặp mặt có ấn tượng rất sâu với giọng nói của nàng ta. Muốn xem nhẹ khuyết điểm này, đúng là quá khó. Tuy thích bộ dáng lịch sự dịu dàng của Tân Nguyệt, nhưng vì hấn chưa từng tiếp xúc với nữ tử nhiều, bà nội thì thông tuệ hiền hòa, Nhạc Cơ dịu dàng đảm đang, Lạc Lâm hoạt bát rộng rãi. Trong lòng Ký Viễn, những người đó đều tốt, nhưng lại không có cảm giác mềm mỏng, cần sự bảo vệ của hấn.

Ngược lại, Tân Nguyệt làm cho hấn có cảm giác muốn che chở cho nàng ta, nên có chút cảm giác đặc biệt với Tân Nguyệt cách cách. Chỉ là giọng nói của Tân Nguyệt thật quá dọa người, nam nhân không phải loại động vật chỉ có thị giác mà còn có cả thính giác, cùng với bộ dáng xinh đẹp, giọng nói dịu dàng sẽ làm cho nam nhân có nhiều cảm tình. Nếu giọng nói quá khó nghe, đương nhiên cảm tình sẽ với bớt không ít. Bình thường hấn không có cách nào trao đổi bằng lời nói với Tân Nguyệt, lại thêm trưởng bối không đồng ý, Ký Viễn suy nghĩ mấy ngày, quyết định dứt ra..

Ngược lại, lòng của Nỗ Đạt Hải vẫn còn nhiều tình ý với Tân Nguyệt như cũ, hấn từng nghe qua giọng nói của Tân Nguyệt nên bây giờ chỉ cảm thấy là do nàng sinh bệnh nên cũng không rút lui.

Mặc dù Tân Nguyệt không mở miệng đáp lại Nỗ Đạt Hải, nhưng vẫn viết một bài thơ. Trong bài thơ này là cự tuyệt hay đồng ý, các ma ma không biết chữ nhiều, xem không hiểu, nhưng nhìn bộ dạng thẹn thùng của Tân Nguyệt, chắc là nàng vô cùng đồng ý.

Đương nhiên ma ma sẽ hỏi báo việc này cho Hoàng Đế, nhưng bởi vì thủ lĩnh A Lý Hòa Trác của Hồi Tộc sắp tới triều để bang giao, hoàng đế cũng không muốn lúc này lại có chuyện dèm pha, trước hết vẫn mặc kệ, đợi người Hồi rời khỏi sẽ giải quyết.

Kết quả là trong cung lại có thêm một Hương phi.

Tôi vốn tưởng nàng ta là hoa tinh, trên người đầy mùi thơm của hoa cỏ, nhưng Hương phi chỉ là một người phàm, ra ngoài học hỏi quả nhiên biết được nhiều điều, trong cuộc sống cũng có những điều thật lạ.

Có điều khi tôi xem khí của Hương Phi thì thấy rất kém, là phúc ngắn mệnh bạc, nhưng đã tiến cung thì trên lý mà nói là mệnh ngắn chứ phúc cũng không bạc lắm.

Khí này của nàng ta là do chuyện gì? Tôi rất tò mò.

Lúc Hương Phi bị phụ thân A Lý Hòa Trác đưa tới, có vài tên thích khách cũng tới, đều bị Ngũ A Ca và thị vệ giết chết. Tôi phát hiện trong đó có oán khí của một người trước khi chết. Không biết là đại nhân vật nào đây?

Hoàng đế rất tức giận, không có một ai sống sót để tra hỏi thích khách từ đâu. Ngũ A Ca phụ trách việc này bị mắng cho một trận, lại thêm chuyện Ngũ A Ca tính kế với Tử Vỹ, hoàng đế dần dần nhìn không vừa

mắt đứa con này.

Sao khi Hương phi hồi cung, tâm như tro tàn, mặt đầy hận ý, chẳng lẽ nàng ta quen biết những thích khách kia?

Tôi vốn không có thù oán gì với Hương phi, nhưng thái hậu lại vì nàng mà kêu tôi tới mắng cho một trận, nói tôi không quan tâm hoàng đế, không quản lý tốt hậu cung, cũng không khuyên nhủ hoàng đế. Hậu cung bây giờ có người khác quản, mắc mớ gì tới tôi hả? Khuyên nhủ hoàng đế? Nhưng hoàng đế kia cũng không làm chuyện gì để người ta oán trách, khuyên nhủ cái cọng lông gì?

Sau này, nghe nói là bởi vì Hương phi ám sát hoàng đế, thái hậu mới giận dữ như vậy. Nghe nói là bởi vì tình lang của nàng ta bị Ngũ A ca giết chết, chính là thủ lĩnh thích khách ngày hôm đó.

Hoàng đế không biết làm sao, không xử phạt Hương phi. Hoàng thái hậu thấy hoàng đế cho qua, mắng tôi trút giận.

Tôi chọc ai hả?

Tôi tức giận vô cùng, trở về Khôn Ninh cung, quay đầu sai người hạ hương độc cho Hương phi.

Người du mục vì ăn thịt bò thịt dê, trên người có mùi, gọi là hôi nách.

Mặc dù tôi không ghét mùi này, nhưng người thường không thích. Lúc hạ độc này, xem xem hoàng đế còn thích yêu tinh hại người kia không.

Quả nhiên, mùi trên người Hương phi thay đổi. Người trong cung bắt đầu nói mùi này mới là mùi trên người Hương phi, vì muốn che giấu mùi này mới xức nhiều hương liệu trên người. Bây giờ ở trong cung không giống như lúc ở Hồi cương, sao có nhiều hương liệu cho nàng ta dùng, lúc này mới lộ ra...

Hoàng đế vô cùng tức giận, nhưng cũng vì mặt mũi nên không phạt Hương Phi, chỉ không tới Bảo Nguyệt Lâu của Hương Phi nữa.

Không lâu sau đó, Hương phi uất ức tự sát, không biết là do nàng không báo được thù hay vẫn nhớ thương tình lang, hay vì mùi lạ trên người?

Chỉ có điều tôi biết, bởi vì Hương Phi, Hoàng đế không vừa lòng với Hồi Cương, tạo thành nguyên nhân khiến cuộc sống của người Hồi thêm phần khó khăn. Không biết đã làm ra bao nhiêu sát nghiệt, làm cho bao nhiêu người sinh ly tử tán. Dù sao những tội này đều tính trên người Hương phi, cho nên nàng ta bị tội nghiệt quán thân. Người như vậy, cho dù là tự sát vì độc của tôi, tôi cũng không tính là mắc tội.

Tôi không cứu nàng ta, là vì vận số của nàng ta vô cùng ngắn ngủi. Trước khi tiến cung làm phi lại có tình lang, vốn là đáng chết, còn dám ám sát hoàng đế, tội này thì cho dù tôi cứu nàng ta cũng chẳng có công đức gì.

Ngay cả yêu tinh như tôi cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ với hoàng đế nha, cho dù bị hoàng đế làm cho uất ức, cũng chẳng thể báo thù gì được. Nàng ta không có khí vận gì mà lại hung hãn hơn tôi, không chết sao được.

11. Chương 11

Tâm trạng của hoàng đế không được tốt, lúc xử lý Nỗ Đạt Hải và Tân Nguyệt không hề cân nhắc tới tình cảm và thể diện, không chút áy náy mà đưa Nỗ Đạt Hải ra chiến trường chịu chết. Tân Nguyệt bị đưa về trong cung, tạm thời vẫn chưa chỉ hôn cho ai, bởi vì hoàng đế cảm thấy điều kiện và phẩm hạnh của Tân Nguyệt, chỉ hôn cho ai thật là thiệt thòi cho người ta.

Hoàng đế cũng không tìm người có thân phận thích hợp, hẳn muốn tìm người đáng ghét để chỉ hôn cho Tân Nguyệt mà không tìm ra. đành phải gác lại chuyện này.

Có điều với lòng dạ hẹp hòi của hoàng đế, chắc chắn là hắn sẽ tìm người mà hắn ghét nhất sau đó chỉ hôn Tân Nguyệt, giày vò một nhà người ta.

Kết quả là Tân Nguyệt lại chạy trốn khỏi cung.

Tôi biết chuyện nàng ta chạy trốn, nhưng chuyện đó không liên quan tới tôi, tôi đến để làm một hoàng hậu lịch lãm, xem trò vui, mấy chuyện rảnh rỗi này tôi không quản tới.

Nhìn Tân Nguyệt có vẻ gầy gò yếu đuối, nhưng sức lại quá lớn, dùng đá đập một tiểu thái giám hôn mê, trộm quần áo và lệnh bài của hắn, giả dạng thành thái giám mà xuất cung.

Nha hoàn của nàng ta giả trang thành Tân Nguyệt đang bị bệnh nằm liệt trên giường.

Tuy kế hoạch sơ sài nhưng lại có hiệu quả, đến ngày hôm sau, thái hậu triệu kiến Tân Nguyệt, muốn xem xem còn cứu chữa được không, chuyện này mới bị phát hiện.

Hoàng đế và thái hậu giận tới tím mặt, Tiểu Vân lập tức bị đánh chết, tôi âm thầm sai người tới nghĩa trang cứu nàng ta. Nhờ có độc đồng tâm, nàng ta cũng không nhớ Tân Nguyệt nữa, chỉ nghe theo lời của tôi, rời khỏi kinh thành. Không lâu sau đó, Mãng Cổ Thái mang Tân Nguyệt trở về từ chiến trường, bị phạt, cũng được tôi cứu, đến ở cùng tiểu Vân. Hai người mai danh ẩn tích và kết hôn. Chuyện đó tôi cũng không để ý lắm.

Xử lý tiểu Vân xong, thái hậu và hoàng đế vẫn chưa nguôi giận, triệu Lệnh quý phi chưởng quản chuyện trong cung tới, mắng cho một trận. Có điều, chuyện của Tân Nguyệt không thể để người ngoài cung biết được, nên không giáng cấp vị của ả, chỉ bắt ả giao phượng ấn.

Mặc dù tôi cầm lại phượng ấn, nhưng lại chủ động đề xuất Thư phi quản lý mọi chuyện, Thư phi không được sủng ái, cũng không có con nên sẽ không có dã tâm như Lệnh phi, không hại Thập Nhị và Thập Tam. Hoàng đế và thái hậu đều đồng ý.

Cũng giống như chuyện Tiểu Yến Tử, trong cung tuyên bố Tân Nguyệt cách cách bị bệnh mà chết, sau này trên đời này không còn Tân Nguyệt nữa.

Nỗ Đạt Hải đại bại, hoàng đế phái quân tới cứu viện. Triều đình thắng trận, lại có thể trị tội Nỗ Đạt Hải, hoàng đế vô cùng vừa lòng.

Hoàng đế vung bút lên, cách chức quan của Nỗ Đạt Hải, biếm làm dân thường, vĩnh viễn không được trọng dụng, lại rất hào phóng, đem Tân Nguyệt thất tiết kia làm thiếp trên danh nghĩa của Nỗ Đạt Hải.

“Sao lại giao Tân Nguyệt cho Nỗ Đạt Hải?” tôi tò mò hỏi hoàng đế.

Hoàng đế cười gằn nói “Đây không phải là do trẫm có ý tốt, tác thành cho người có tình sao? Trẫm muốn cho gia đình của cậu nô tài Nỗ Đạt Hải này không được yên, để Tân Nguyệt ném quả đặng tự mình trừng.”

Sắc mặt của hoàng đế thật đáng sợ! Tôi vốn định đưa thuốc giải cho Tân Nguyệt, lúc này cũng không dám đối nghịch với hoàng đế. Hoàng đế muốn bọn họ không được yên ổn, bây giờ mà tôi giải độc cho Tân Nguyệt, làm bọn họ vui vẻ, hoàng đế chắc sẽ nổi giận. Đương nhiên là tôi phải đi theo hoàng đế lớn nhất trên đời này rồi. Có điều, coi như hoàng đế cũng đã hoàn thành tâm nguyện rồi, đem Tân Nguyệt mà hắn ghét cay ghét đắng chỉ hôn cho Nỗ Đạt Hải, giày vò cả nhà người ta.

Chỉ là tôi không hiểu được, có quả đặng gì chứ? Tuy không thể làm quan nhưng bọn họ vẫn có tiền, không phải là vẫn có thể êm ấm qua ngày như trước sao?

Nhưng không lâu sau đó, tôi biết được, bốn chữ “gia đình không yên” này có bao nhiêu là phiền phức.

Ngạch nương của Nỗ Đạt Hải vốn muốn Nỗ Đạt Hải nạp thiếp, nhưng chuyện nạp thiếp so sánh với địa vị, tương lai, đương nhiên là coi trọng về sau hơn. Bây giờ Tân Nguyệt lấy tên Tiểu Vân, chỉ là một nô tài, chẳng có chút tác dụng nào, lại liên lụy tới Nỗ Đạt Hải. Lão thái thái nhìn nàng ta không vừa mắt, đương nhiên không muốn gặp nàng ta.

Vì thế, Nỗ Đạt Hải chống đối lão thái thái, làm cho bà bị bệnh.

Nhạn Cơ biết chuyện, cũng khuyên Nỗ Đạt Hải, nhưng hai người này lại làm ra chuyện kinh hãi thế tục như vậy, liên lụy tới hai đứa con gái của nàng ta. Hôn sự của bọn họ vẫn không tiến triển, bây giờ Nỗ Đạt Hải bị bãi chức, sợ là khó tìm được chỗ hôn nhân tốt. Có điều Nhạn Cơ vẫn còn may, Ký Viễn không dây dưa vào, lúc trước nhanh chóng dứt ra, không bị Tân Nguyệt dụ dỗ. Nếu không cái nhà này vì nàng ta mà có chuyện cha con trở mặt, nàng thật không biết sống làm sao. Nàng một lòng lo cho chuyện hôn nhân của con cái, không so đo gì với Tân Nguyệt. Nhưng Nỗ Đạt Hải là một người nhiều chuyện, thấy Nhạn Cơ ôn hòa với hắn và Tân Nguyệt, đối với Nhạn Cơ chỉ có đạo nghĩa tình thân, mà Tân Nguyệt mới là người hắn yêu, muốn nàng rộng lượng tiếp nhận Tân Nguyệt, giống như người một nhà, làm cho Nhạn Cơ nổi điên.

Vì thế Nhạn Cơ và Nỗ Đạt Hải cãi nhau to, làm cho thái độ của Nhạn Cơ đối với Tân Nguyệt càng tệ hơn.

Ký Viễn và Lạc Lâm vốn thấy Tân Nguyệt là một cô nương tốt, nhưng sau khi chuyện này xảy ra, cảm tình cho Tân Nguyệt hoàn toàn biến mất, oán hận phụ thân, cảm thấy hắn không còn là anh hùng đội trời đạp đất như trước nữa. Làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, lại không xấu hổ, còn làm lão thái thái bị bệnh, chọc tức Nhạn Cơ. Huynh muội hai người đối với phụ thân không còn chút khách khí nào, nhiều lần chế giễu Tân Nguyệt, chống đối Nỗ Đạt Hải.

Vì thế, Nỗ Đạt Hải giận dữ, dù chưa bao giờ động thủ đánh nữ nhân cũng cho mấy bạt tai, làm cho hai huynh muội thất vọng đau khổ, đứng về phía Nhạn Cơ.

Nỗ Đạt Hải và người trong nhà đều quay lưng, đã đủ phiền, lại thêm Tân Nguyệt nên không bớt lo được. Mỗi ngày nàng ta đều quần lầy lão thái thái, Nhạn Cơ, Ký Viễn, Lạc Lâm, đập đầu liên tục, dùng giọng nói làm người ta nổi da gà kia kể ra nàng với Nỗ Đạt Hải có tình, làm cho mọi người đau đầu vô cùng. Lão thái thái và Nhạn Cơ vốn muốn dạy dỗ Tân Nguyệt một phen, bây giờ lại trốn không kịp. Ký Viễn và Lạc Lâm vừa thấy Tân Nguyệt là đi đường khác.

Người trong nhà đều trốn tránh Tân Nguyệt, làm Nỗ Đạt Hải cảm thấy bọn họ coi thường Tân Nguyệt, lại thêm căm ghét lão thái thái, Nhạn Cơ, Ký Viễn và Lạc Lâm.

Vòng đi vòng lại như vậy, làm mọi người tức điên.

Lão thái thái muốn níu kéo đứa con, Nhạn Cơ tuy thương tâm nhưng vẫn cố giữ tình cảm phụ nữ, con cái không thể không có cha. Bốn người này đoàn kết thành một phe, thế phải kéo Nỗ Đạt Hải về với gia đình.

Mặc dù bốn người này so trí so tài thì mạnh hơn Tân Nguyệt, nhưng nàng ta quần người quá tốt, Nỗ Đạt Hải lại đứng về phía nàng ta, vì thế tạo ra cục diện dần co.

Tuy Lạc Lâm đã gả đi, nhưng Ký Viễn cũng cưới vợ, bọn họ vẫn đủ bốn người.

Có điều nương tử vừa vào cửa của Ký Viễn cảm thấy một nhà suốt ngày phẫn cao thấp với một tiểu thiếp, thật không cần thiết. Nam nhân có ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường tình, cho nên cảm thấy gia đình này thật kỳ lạ. Nhưng sau khi hiểu biết qua “sóng âm đại pháp” của Tân Nguyệt và sự gài bẫy của Nỗ Đạt Hải, lại cảm thấy cần phải kéo ông về. Nếu không sau này sinh con ra, ông nội vẫn dọa người như thế thì biết làm sao?

Lúc này liên minh càng thêm củng cố.

Sau đó mọi người đều mệt mỏi, mệt lỗ tai, miệng cũng mệt nên đâm ra nóng nảy. Dù sao bọn họ cũng chỉ là người thường, đâu không lại một Tân Nguyệt vô cùng quần người, thua cái sóng âm đại pháp của nàng ta. Cũng dần dần không níu kéo Nỗ Đạt Hải nữa. Sau khi vợ Ký Viễn mang thai, tâm tư ba người đều đặt trên bụng nàng, cũng không rảnh rỗi để suốt ngày đau lòng, giận dữ nữa.

Ngay cả Nỗ Đạt Hải cũng bị “sóng âm đại pháp” của Tân Nguyệt ảnh hưởng, cuối cùng không còn cảm thấy Tân Nguyệt hoàn mỹ không chỗ chê, tốt đến nỗi nếu người ta không tiếp nhận nàng thì chính là một tội ác tày trời nữa. Cuối cùng Nỗ Đạt Hải chủ động thương nghị với bốn người kia, sau này hắn sẽ kêu Tân Nguyệt ngậm miệng, bọn họ cũng đừng chỉ trích Tân Nguyệt nữa.

Vì thế Tân Nguyệt trở thành một tiểu thiếp cam điếc, bốn người kia nhìn thấy nàng coi như không thấy. Nỗ Đạt Hải cũng không còn bắt bọn họ coi nàng như người trong nhà nữa, gia đình không yên chính là địa ngục, đối với hoàn cảnh an tĩnh trước mắt, hắn đã cảm thấy vừa lòng.

Đây coi như là một loại hòa thuận đi!

Cũng không biết Tân Nguyệt nghĩ như thế nào. Trước kia nàng không mở miệng là không muốn để lại ấn tượng xấu cho người khác, bản thân chủ động không nói lời nào. Bây giờ nàng đã là vợ người ta, ông trời của nàng bắt nàng ngậm miệng. Trong cái nhà này, nàng không có quyền nói chuyện, không biết bây giờ nàng có vừa lòng không?

Nỗ Đạt Hải vì một tiểu thiếp cam điếc mà vứt đi tước quan, ngoại trừ mẫu thân vẫn đau lòng vì hắn, những người khác đều đã nguội lạnh, thê tử không còn sùng bái như xưa, nói chuyện cũng khách khí, sợ rước lấy một trận găm thét, dọa tới đứa cháu mới chào đời.

Người nhà không thích nói chuyện với hắn, hắn lại không thích nói chuyện với Tân Nguyệt, lúc trước xem thơ của Tân Nguyệt thấy lãng mạn, nhưng thật ra hắn cũng không hiểu thơ văn, dù sao cũng là một gã vô biên, không có kiên nhẫn đoán tới đoán lui.

Vì thế Nỗ Đạt Hải trở thành người cô đơn trong gia đình.

Nỗ Đạt Hải mất đi tình thân, lại phát hiện người vợ hoàn mỹ thực ra không hề hoàn mỹ, thậm chí còn có khuyết điểm không ai chịu nổi. Không biết bây giờ hắn có cảm thấy mất mát không?

Hoàng đế đối với kết quả này vô cùng vừa lòng, có phải hắn đã sớm đoán ra được những chuyện này? Thật là anh minh hiếm có nha.

Tiểu tử ngốc Khắc Thiện ở lại trong cung, nghĩ rằng tỷ tỷ của mình đã bệnh chết, đau lòng vô cùng rồi cũng qua. Một nhà ở phủ tướng quân, sau khi Nỗ Đạt Hải vứt đi tước quan, chuyển ra khỏi phủ đệ được ban thưởng, biến mất khỏi giai cấp thượng lưu, thành dân thường. Tân Nguyệt làm một tiểu thiếp cam điếc dưới tên Tiểu Vân, không thể ra ngoài. Không biết tỷ đệ bọn họ còn cơ hội gặp lại hay không?

12. Chương 12

Sau khi Lệnh phi giao trả phượng ấn, trên tay cũng không còn quyền lực gì, cũng không còn thánh sủng. Có điều hoàng đế niệm chút tình xưa, cũng không phạt ả nữa.

Kết quả của chuyện này là ả không còn cách nào hạ được với người khác nữa, vì thế cung phi lại bắt đầu mang thai. Thái hậu và hoàng đế vô cùng vui vẻ nên cũng không nghĩ nhiều. Nhưng một lượt có tới ba cung phi mang thai, Thự phi có phải cố tình khơi lên rằng tại sao khi Lệnh phi quản cung vụ, nữ nhân trong cung đều không thể sinh con?

Thái hậu và hoàng đế sau khi nghe thấy tổ vẽ kinh sợ, Lệnh phi quản lý cung vụ nhiều năm, nếu như là vì hoàng đế độc sủng ả nên không có cung phi mang thai, cũng là chuyện thường. Nhưng sau này hoàng đế cũng không sủng ái ả nữa, ân huệ ban xuống rải đều, vài năm cũng không có đứa bé nào ra đời, vậy là quá không bình thường.

Mọi người vốn nghĩ là do hoàng đế lớn tuổi, rất khó sinh con, nên cũng không ai nhắc tới chuyện này, cho dù có chút nghi ngờ nhưng cũng sợ động chạm tới thể diện của hoàng đế, nên không ai đi thăm dò.

Nhưng hôm nay nhìn lại, rõ ràng là hoàng đế còn có thể có con...

Chắc chắn là do Lệnh phi động tay động chân.

Chỉ không biết là ả động tay động chân với hoàng đế hay là động tay động chân với các phi tần khác.

Thái hậu và hoàng đế vô cùng phẫn nộ, âm thầm điều tra, quả nhiên tìm được dấu vết của quý phi.

Có điều chuyện này không nên truyền ra ngoài, lại nói quý phi có hai đứa con gái, cũng phải nghĩ tới thanh danh của các nàng.

Cuối cùng xử lý toàn bộ nô tài trong Diên Hi cung, tìm ra các gian tế của ả, xử lý hết thấy. Vì thế lại tra ra ả mưu hại hoàng tử, hạ độc mẫn tính lên người bọn họ.

Hoàng đế và thái hậu càng thêm giận dữ, đem hai đứa con gái của ả giao cho người khác.

Hoàng đế chuyển hết quý nhân trong Diên Hi cung đi, sau đó phong tảo Diên Hi cung. Chỉ nói với bên ngoài là Lệnh phi mắc bệnh hiểm nghèo, để Lệnh phi trong đó tự sinh tự diệt. Lệnh phi bị bệnh trong Diên Hi cung, hoàng đế không cho thái y tới, thật sự là không biết trông cậy ai.

Hoàng đế vốn xem trọng Ngũ A ca, nhưng gần đây hẳn lại làm ra chuyện khiến Hoàng đế thất vọng, mà bây giờ Hoàng đế cũng không muốn gặp Lệnh phi, làm trong cung không còn ai giúp đỡ hẳn.

Có điều hoàng đế cũng không tuyệt tình với hẳn, dù sao cũng yêu thương từ nhỏ, vẫn muốn lập hẳn làm thái tử, muốn cho hẳn cơ hội. Chờ xem sau khi hẳn đại hôn, có trưởng thành chừng chặc hơn không.

Trước khi đại hôn cũng không tính là đã lớn, làm chút chuyện sai, hoàng đế nói như vậy để tự an ủi bản thân.

Nhưng vừa có ý chỉ hôn, Ngũ A ca liền xông tới Dưỡng Tâm điện, dập đầu lạy lục, nói không cần người khác, muốn Tiểu Yến Tử làm phúc tấn của hẳn, nếu hoàng đế không đồng ý, hẳn cũng không muốn làm hoàng tử nữa, muốn cao chạy xa bay.

Hoàng đế vừa nghe thấy, hận cũ thêm chuyện mới, đứa con này vì Tiểu Yến Tử mà suýt chút nữa hại chết Tử Vy, bây giờ còn muốn lấy một đứa con gái người Hán làm phúc tấn, còn muốn quay lưng với tổ tông?

Hoàng đế giận dữ, nhưng rồi bình tĩnh lại.

“Được, vậy người mang Tiểu Yến Tử đi đi. Trẫm không cần đứa con như người.” Hoàng đế phát tay áo bỏ đi.

Ngũ A ca quả nhiên mang theo Tiểu yến Tử rời khỏi hoàng cung.

Buổi tối, hoàng đế tới nói chuyện với tôi, tôi giật mình “Ngài thả hẳn đi sao? Hẳn có đúng là Ngũ A ca của người không?”

Hoàng đế hừ hừ cười “Nàng chờ xem, Tiểu Yến Tử kia là người làm bằng giấy, thổi một cái là bay. Vai không thể gánh, tay không thể xách, còn phải chờ Vĩnh Kỳ nuôi sống. Nó lại hay gãy xương, làm được bao nhiêu thuốc than hết bấy nhiêu. Trẫm không cho phép bọn nó mang theo tiền bạc rong cung. Trẫm chờ Vĩnh Kỳ trở về cầu xin trẫm. Hừ, trẫm vốn định phong Tiểu Yến Tử kia làm Cách cách, ban cho Vĩnh Kỳ, tốt xấu gì Vĩnh Kỳ cũng thật lòng thích nó. Nếu lần này Vĩnh Kỳ trở về, Tiểu Yến Tử kia cũng đừng mơ làm cách cách, làm một tiểu thiếp không danh phận đi.”

Hoàng đế quả nhiên là một người nhỏ mọn, quyền lợi là trên hết, đặc tội với ai chứ đừng đặc tội với hẳn!

Hoàng đế phái người đi theo Vĩnh Kỳ, mỗi ngày đều báo lại tình hình của hẳn. Tôi cũng rất ngạc nhiên, mỗi ngày đều xem xem mọi chuyện tới đâu.

Vĩnh Kỳ và Tiểu Yến Tử không rời khỏi kinh thành, mà tới ở trong quán nhỏ của bạn Tiểu Yến Tử. Đêm đó, bọn họ cùng nhau chúc mừng việc đã lấy được tự do. Lúc mọi người uống rượu lại kết bạn thêm với một hiệp sĩ, tên là Tiêu Kiếm.

Đáng tiếc sau khi mọi người uống rượu, tay chân không biết nặng nhẹ, lại làm gãy xương của Tiểu Yến Tử. Phải mời đại phu tới, mọi người mất hứng tàn cuộc.

Có nơi đặt chân, Ngũ A ca cũng không sót ruột, ở trong khách sạn chăm sóc Tiểu Yến Tử, chờ nàng khỏi hẳn rồi tính tiếp.

Ngũ A ca không quen hầu hạ người khác, làm cho Tiểu Yến Tử đau khắp mình mẩy, sau cùng thì nổi nóng.

Bằng hữu tốt của Tiểu Yến Tử là Liễu Thanh, Liễu Hồng cũng hoảng sợ, không nghĩ tới thân thể của Tiểu Yến Tử lại thành ra như vậy!

Tiêu Kiếm thì không biết vì sao, đặc biệt thân thiết với Tiểu Yến Tử, thường làm Tiểu Yến Tử đang nằm dưỡng thương trên giường bật cười ha ha.

Tiểu Yến Tử càng ngày càng thân thiết với Tiêu Kiếm, càng lúc càng không muốn gặp Ngũ A ca. Mặt của Ngũ A ca cũng càng lúc càng đen.

Mỗi lần Tiểu Yến Tử gãy xương đều phải dưỡng tới mấy tháng, mỗi lần đổi thuốc cũng cần không ít tiền. Thì ra trong cung chữa bệnh miễn phí, bây giờ chữa bệnh là hết một đồng tiền, Ngũ A ca không muốn dùng tiền của bọn Liễu Thanh. Ngũ A ca đem ngọc bội tùy thân đi đổi bạc, tiền bạc bây giờ không nhiều nên chỉ tiêu cũng ít đi.

Ở phương diện này Ngũ A ca cũng thật thông minh, làm một cái sạp nhận viết đơn kiện để kiếm tiền. Tôi cảm thấy tiểu tử này không tệ lắm, hoàng đế ở Dưỡng Tâm điện tức giận đến quăng cái chén. Chắc là cảm thấy mất mặt, đường đường là hoàng tử, vậy mà làm công việc thấp kém như vậy.

Có thể kiếm được chút tiền, đủ cho ăn uống hàng ngày, nhưng để mua thuốc lại không đủ.

Tiểu Yến Tử khỏe lại, Vĩnh Kỳ muốn mang nó rời khỏi kinh thành. Tuy hắn đã bỏ xuống danh vị nhưng cũng không muốn ở lại kinh thành. Dù sao ở đây nhiều người quen, ngày nào đó thấy hắn bày gian hàng, mặt mũi hoàng gia biết để đâu. Hắn muốn đi nơi khác sống.

Nhưng Tiểu Yến Tử không muốn đi. Bọn bè của nàng mở quán ở đây, nàng ở đây vô cùng vui vẻ. Còn có Tiêu Kiếm, đối tốt với nàng, bọn họ không có tiền, Tiêu Kiếm đưa tiền trợ giúp. Nếu đi nơi khác, chỉ có nàng và Ngũ A ca, lúc đó nàng lại bị gãy xương thì biết làm sao?

Trông cậy vào Ngũ A ca kiếm tiền? Còn chưa đủ cho nàng mua thuốc!

Trông cậy vào Ngũ A ca chăm sóc nàng? Chỉ sợ nàng lại càng bị thương nhiều hơn thôi.

Tuy Tiểu Yến Tử hay hồ đồ, nhưng có chuyện thì sẽ tuyệt đối không hồ đồ. Trước đây từng ném khổ, chịu đói, Tiểu Yến Tử sẽ không hồ đồ với chuyện cái ăn cái ở.

Trước kia nàng có thể trộm vặt hoặc lừa chút tiền, nhưng bây giờ thân thể không tốt, chỉ có thể trông cậy vào người khác.

Ở khía cạnh này thì không tin Vĩnh Kỳ được, nàng cảm thấy hay là bọn họ ở chỗ của Liễu Thanh Liễu Hồng, dù sao bọn Liễu Thanh cũng không lấy tiền thuê nhà, bọn họ có thể tiết kiệm chút tiền. Lại có Tiêu Kiếm có thể chăm sóc nàng, nói chuyện với nàng.

Nàng cũng không quá nặng tình với Ngũ A ca, tuy Ngũ A ca nói thích nàng, nhưng nàng chưa từng biết tới tình yêu nam nữ. Trong lòng nàng cảm kích Ngũ A ca đã bảo vệ cái đầu của nàng, nhưng vì thế mà bắt nàng chịu đói thì nàng không đồng ý.

Lại thêm Tiêu Kiếm nói rằng đồng ý chăm sóc nàng cả đời, chiếc cân trong lòng nàng đã nghiêng về phía Tiêu Kiếm.

Hoàng đế luôn nghi ngờ về thân phận và động cơ của Tiêu Kiếm này khi tiếp cận với Ngũ A ca, cuối cùng lại tra ra hắn là người thân của tội quan, mai danh ẩn tích, sợ là không có ý tốt, sợ hắn làm hại Ngũ A ca, thừa dịp hắn ra ngoài, bí mật xử lý hắn.

Ngũ A ca lúc này sắp điên rồi, Tiểu Yến Tử không muốn đi, còn bất hòa với hắn. Hắn vì tình yêu của mình mà phản bội Hoàng a mã, bây giờ tình yêu lại giống như chuyện cười, hắn bây giờ không còn đường để đi...

Tiểu Yến Tử lại nói chuyện khích bác hắn, nói nàng đồng ý ở cùng với Tiêu Kiếm, bảo hắn về làm hoàng tử của hắn.

Vĩnh Kỳ liền tức điên, không để ý tới chuyện gãy xương của nàng, khiêng Tiểu Yến Tử về cung chịu tội.

Sau đó hắn ngoan ngoãn cưới phúc tấn, Tiểu Yến Tử thành một tiểu thiếp trong phủ của hắn.

Kỳ quái là hắn vẫn vô cùng yêu thương Tiểu Yến Tử, chắc là kiếp trước hắn thiếu nợ nàng.

Tiểu Yến Tử lại vô cùng sợ hắn sủng ái mình, bởi vì Vĩnh Kỳ không biết nặng nhẹ, mỗi lần qua đêm ở phòng nàng đều làm nàng đau đớn muốn gãy xương.

Tôi mềm lòng, sai người đưa cho nàng một nửa thuốc giải. Tuy không thể chạy nhảy loạn nhưng ít nhất lúc phu thê sinh hoạt sẽ không bị thương.

Hoàng đế thấy Vĩnh Kỳ vẫn yêu thương Tiểu Yến Tử như vậy, một người tâm chí không kiên, không thể chung hoạn nạn, lại còn thông đồng với nam nhân khác, trong lòng vô cùng thất vọng. Bèn cho Ngũ A ca xuất cung xây phủ, mắt không thấy thì tâm không phiền.

13. Chương 13

Lúc Hoàng đế cải trang đi tuần, gặp một kỹ nữ tên Hạ Doanh Doanh lại muốn dẫn nàng ta hồi cung.

Tôi cảm thấy cũng không sao, chẳng phải là một cô gái xinh đẹp sao? Trong cung này có thêm nàng ta thì cũng chẳng nhiều, không có nàng ta cũng chẳng thiếu. Hoàng đế là lớn nhất thiên hạ này, muốn một nữ nhân chẳng lẽ còn không được?

Nhưng hoàng thái hậu vô cùng không vui, vì thế nói ra gia pháp tổ tông, xem chút nữa thì trở mặt với hoàng đế.

Tôi thì thăm rồi, kẹp ở giữa bọn họ mà chịu tội.

Vì thế tôi nghĩ rất kĩ, theo hoàng đế hay theo thái hậu đây? Tuy hoàng đế lớn nhất thiên hạ này, nhưng thái hậu là ngạch nương của hắn. Mà quý khí của hai người này đều mạnh hơn tôi, nếu không biết xử lý, sợ là còn bị trời phạt ấy chứ.

Cuối cùng, tôi quyết định quan sát thái độ của đám quan viên, nô tài.

Đương nhiên là bọn hắn đứng về phía thái hậu, vô cùng nghiêm nghị chần chu, nói hoàng đế quá hoang đường. Tôi dùng mắt của hồ ly mà nhìn, thấy những người này thật là đạo đức giả, bản thân cũng háo sắc, nuôi thê thiếp xinh đẹp, dạo thuyền hoa, lại yêu cầu hoàng đế nhiều như vậy.

Nhưng hôm nay thái độ của bọn hắn cũng nói lên lẽ phải.

Bây giờ tôi đừng tới hoàng đế chắc không sao chứ? Hồ hô, tôi rất vui vẻ, cuối cùng cũng có cơ hội sửa trị hoàng đế mà không bị trời phạt, bởi vì lúc này có chính đạo với công lý nha.

Rất nhanh, tôi hạ độc ngửi lên người hoàng đế, hạ độc ẩn và độc đậu hũ thúi lên người Hạ Doanh Doanh.

Độc đậu hũ thúi này cũng giống như độc hôi nách, đều là do tôi nghiền cứu các mùi lạ mà tạo ra, bỏ thêm độc ẩn thì mùi trên người nàng ta người ngoài không ngửi thấy, chỉ có hoàng đế ngửi thấy.

Hai loại độc này đều vô hại với thân thể, không có tác dụng gì đặc biệt, nhưng lúc hoàng đế tới gần Hạ Doanh Doanh, hắn sẽ ngửi thấy mùi đậu hũ thúi trên người Hạ Doanh Doanh, mặc dù mùi không nồng, nhưng muốn phớt lờ thì cũng khó. Người khác ngửi không ra, chính Hạ Doanh Doanh cũng không ngửi ra. Hoàng đế ngửi được, nhưng người khác thì thấy không có gì đặc biệt.

Tôi chỉ muốn tốt cho hoàng đế thôi, nếu hoàng đế thích, tôi sẽ đem hoàng loạt mùi cho hắn thử, mùi cá, mùi tất thối, mùi rượu chua, mùi phân chim...

Nếu thử qua hết các loại này mà hoàng đế còn có thể nhẫn nhịn, tôi sẽ hạ độc nôn cho hoàng đế, cho Hạ Doanh Doanh độc dẫn, làm cho mỗi lúc hoàng đế dựa vào Hạ Doanh Doanh đã muốn buồn nôn.

Nếu hoàng đế có thể nhịn được nữa, thì tôi còn có mấy loại độc nhằm vào thị giác, xúc giác, thính giác, cho tới khi hắn ghê tởm Hạ Doanh Doanh, không muốn gặp lại nàng ta thì thôi. Lúc trước tôi thật biết nhìn xa, nghiền cứu các loại độc làm người khác ghê tởm nhưng lại không độc hại, thật là có đất dụng võ.

Thật ra phương pháp đơn giản nhất là cho hoàng đế dùng độc quên. Hắn sẽ không còn thích Hạ Doanh Doanh chút nào, mặc kệ nàng ta có xinh đẹp dịu dàng như thế nào đi nữa. Nhưng tôi không muốn bỏ qua cơ hội trừng trị hoàng đế một cách dễ dàng như vậy, cho nên mới quyết định thử hết các loại độc, không dùng được mới dùng độc quên.

Đáng tiếc là mới dùng độc đậu hũ thúi, hoàng đế đã lùi xa.

Thật chẳng mạnh mẽ gì hết! Khó có cơ hội có thể quang minh chính đại mà gây tai họa cho hoàng đế mà không trái với lẽ trời, hoàng đế lại không chịu nổi nhanh như vậy.

Hoàng thái hậu vô cùng vui mừng, bà không biết đó là công lao của tôi, nhưng bởi vì tâm trạng tốt, nên bảo là do tôi khuyên bảo thành công, thưởng cho tôi một đồng đồ.

Hoàng đế bị đả kích, lặng lẽ than thầm với thái giám bên cạnh hắn, người xinh đẹp như vậy sao có mùi lạ thế? Chắc là hắn nghĩ tới Hương phi.

Không có mỹ nhân giúp vui, hoàng đế tiếp tục đi tuần một cách mệt mỏi.

Sau đó lại gặp một thiên kim nhà quan phủ, Trần Tri Họa. Nàng ta không phải loại mà hoàng đế thích, hoàng đế cũng không hứng thú mấy với nàng ta. Trái lại, hoàng thái hậu cảm thấy lúc trước mình phản đối Hạ Doanh Doanh, không để ý tới mặt mũi của hoàng đế, có lòng muốn bồi thường cho hắn. Tuy Trần Tri Họa là người Hán, nhưng có xuất thân mà Hạ Doanh Doanh kia không thể sánh bằng. Nếu hoàng đế đem nàng ta nhập cung, lúc đó nâng cấp là được.

Thái hậu lấy cớ là mấy cách cách bên người đã xuất giá, cảm thấy cô đơn, muốn Trần Tri Họa nhập cung tùy giá.

Hoàng đế lại chẳng có chút hứng thú với Trần Tri Họa, có điều tôi đoán chắc hắn cũng nghĩ giống tôi, nhiều cũng không nhiều, có thêm nàng thì cũng không có gì không tốt. Sau khi hồi cung, cũng thu nàng, phong một danh phận bình thường.

Người giống Trần Tri Họa rất nhiều, làm cho hoàng đế cảm thấy mới mẻ được mấy ngày. Sau khi cảm giác mới mẻ qua đi thì xong chuyện. Dù cho nàng không phải loại mà hoàng đế thích, nữ nhân trong cung lại quá nhiều, cách quý phi cũng không phải dễ đối phó, Trần Tri Họa không tài không sắc, đương nhiên sẽ không có ngày nổi danh. Không ai nhắc, làm sao hoàng đế có thể nhớ tới nàng ta? Cả đời của nàng ta không được sủng ái, cũng không sinh con, chôn vùi trong cung với những phi tần không được sủng ái, hoàng đế gần như không nhớ nổi sự tồn tại của nàng ta. Sau khi chết mới thăng bậc, lấy vị quý nhân mà nhập hoàng lăng.

Sau này, Lệnh phi bệnh chết, thái hậu chết già, Ngũ A ca bệnh chết.

Sau khi Ngũ A ca chết, hoàng đế đưa Tiểu Yến Tử tuần táng, dù sao nàng ta cũng chẳng sinh đứa con nào. Hoàng đế hận Tiểu yến Tử phá hư Ngũ A ca, nghĩ rằng nàng ta tổn thương Ngũ A ca, làm cho Ngũ A ca chết sớm. Hoàng đế cho rằng Ngũ A ca buồn bực mà chết, nhất định có liên quan tới Tiểu Yến Tử.

Đương nhiên, trong lòng hận nhưng ngoài miệng lại nói, Vĩnh Kỳ thích nhất là nàng, nàng cũng làm bạn với Vĩnh Kỳ đã lâu, cho nàng tuần táng, Vĩnh Kỳ nhất định rất vui vẻ.

Sau này, hoàng đế nhường ngôi cho Thập tam ca, tuy hắn đối với Thập Nhị không được vui vẻ, nhưng đối với Thập Tam lại rất tốt.

Có điều tôi cảm thấy là vì tôi chưa chết, cho nên hắn phải lập con của hoàng hậu làm hoàng đế. Nếu tôi chết, chờ lúc hắn già rồi hồ đồ, nói không chừng lại đem ngôi vị cho con của sủng phi nào đó.

Sau đó hoàng đế cũng chết.

Tôi vẫn sống, sống đến một trăm tuổi, triều đình và mọi người đều nói đó là điềm lành. Có điều sau khi được một trăm lẻ một tuổi, tôi không dám sống thêm sợ người ta biết tôi là yêu tinh bất tử. Vì thế giả chết mà trốn đi.

Có điều để hoàn thành lời hứa lúc trước với phượng hoàng, tôi vẫn ở lại kinh thành vài năm, chạy qua chạy lại giữa Vương phủ của Thập nhị và hoàng cung của Thập Tam, làm cho bọn hắn không bệnh cũng không họa, sống thọ chết tại nhà.

Có đôi khi chơi đùa khắp nơi, thấy ai không vừa mắt tôi lại hạ độc để giáo huấn một phen.

Cho tới sau khi Thập Nhị và Thập Tam chết đi, tôi mới thở ra nhẹ nhàng, về trong núi. Lúc ra đi trong lòng có chút tiếc nuối, tôi vẫn có tình mẫu tử với bọn hắn, nhưng bọn hắn chuyển thế sẽ quên tôi. Yêu tinh quả nhiên là không nên dây dưa với người phàm.

Ở trần gian này một trăm năm, tôi rất vui vẻ, cuộc sống ở đây thật nhiều màu sắc.

Có điều con người thật không đơn giản. Tôi nên cố gắng mà tu thành tiên thôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-ac-doc>